

ΚΑΣΤΡΟ ΜΑΪΝΗ | Ίχνη ανθρώπινης παρουσίας στα όρια της ανυπαρξίας.

ΚΑΣΤΡΟ ΜΑΪΝΗ | Ίχνη ανθρώπινης παρουσίας στα όρια της ανυπαρξίας.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΣΧΟΛΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

ΑΚΑΔ. ΕΤΟΣ 2020-2021

Γεωργία Μαλεύρη | Χριστίνα-Κυριακή Μαλακοδήμου

Επιβλέποντες καθηγητές:
Αλέξιος Τζομπανάκης | Νικόλαος Σκουτέλης

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΚΑΣΤΡΟ ΜΑΪΝΗ | Ίχνη ανθρώπινης παρουσίας στα όρια
της ανυπαρξίας.

Ανάδειξη του συνόλου του αρχαιολογικού χώρου και
των μνημείων στη Χερσόνησσο Τηγάνι (Κάστρο Μαΐνη).

Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τον καθηγητή κύριο Αλέξιο Τζομπανάκη και τον κύριο Νικόλαο Σκουτέλη για την αμέριστη συμπαράστασή τους κατά τη διάρκεια των σπουδών μας, καθώς και την πολύτιμη καθοδήγησή τους στην εκπόνηση της παρούσας διπλωματικής εργασίας.

Περίληψη:

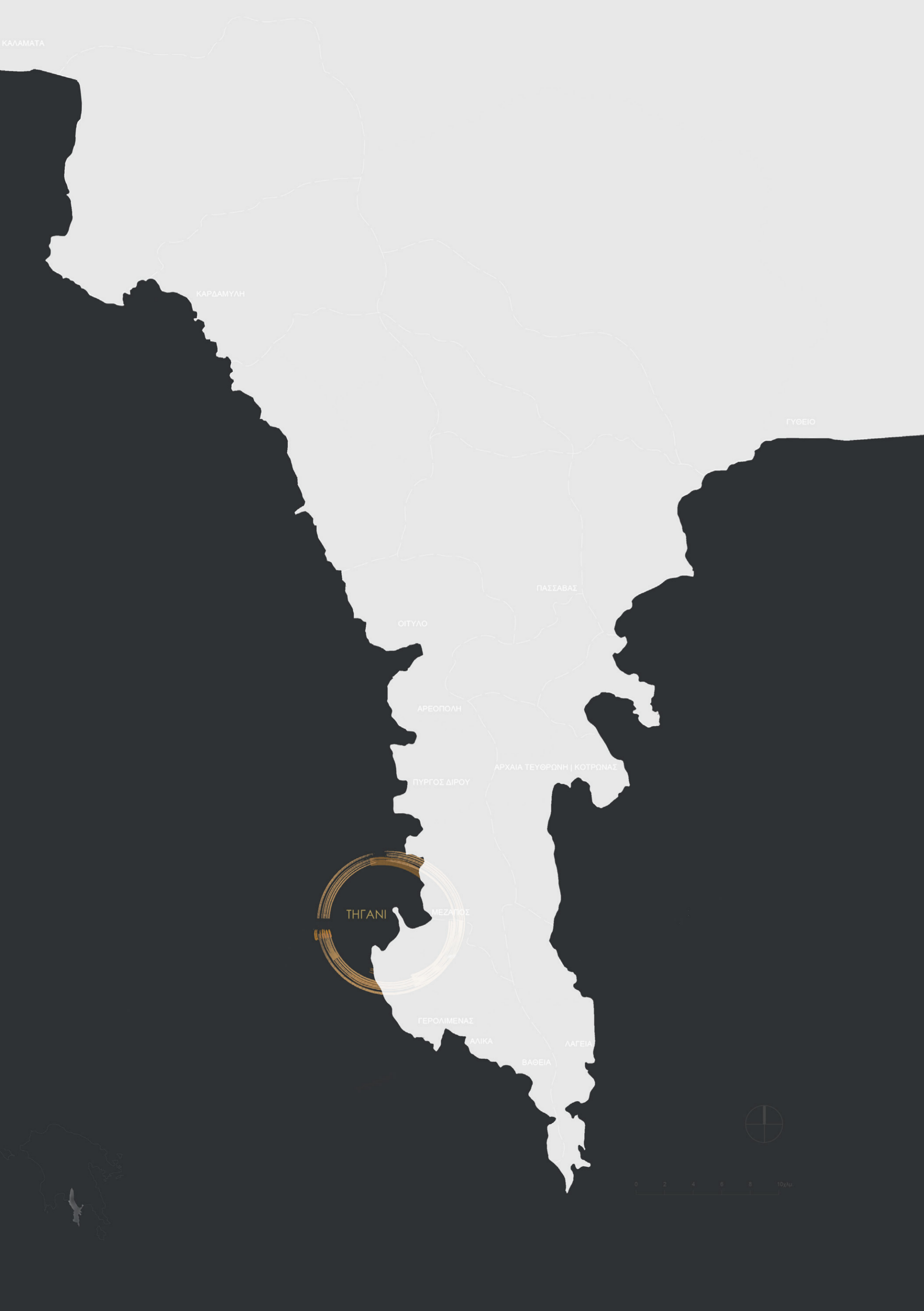
Η επέμβαση αφορά στην ανάδειξη ενός σημαντικού αρχαιολογικού χώρου, του Κάστρου Μαΐνη και της ευρύτερης περιοχής του, που δύναται να χαρακτηριστεί ως παλίμψηστο διαφόρων ιστορικών εποχών. Το ζήτημα που διερευνάται είναι οι δυνατότητες ενεργοποίησης των αρχαιολογικών χώρων του τόπου. Η συγκεκριμένη έρευνα προτείνει τη διαλεκτική σχέση μεταξύ του παρελθόντος, που εμφανίζεται ως ένα φυσικό ίχνος της γης, και του παρόντος. Η διπλωματική κινείται πάνω στις έννοιες της λατόμευσης, εκσκαφής & συσσώρευσης.

Η περιοχή μελέτης αφορά:

Τον αρχαιολογικό χώρο του Κάστρου Μαΐνη.
Το σύμπλεγμα των αλυκών στο Τηγάκι.
Το αρχαίο λατομείο του Αγ. Προκοπίου.
Την εκβολή του ξεροχείμαρρου του Μεζάπου.

Οι βασικοί άξονες του θέματος είναι:

- _Δημιουργία επεμβάσεων βασιζόμενες στην έννοια της λατόμευσης ως θεωρητική έννοια και διαδικασία, μέσω της εκσκαφής και της συσσώρευσης.
- _Ο επαναπροσδιορισμός της τοπιογραφίας ακολουθώντας τα ίχνη του παρελθόντος (αποκαλύπτονται τα ιερά ορύγματα της γης, αναδεικνύονται τα αρχαία μονοπάτια-πορείες, αποκαθίστανται τα αρχαία μνημεία).
- Η ενίσχυση των προϋπαρχόντων φυσικών χαρακτηριστικών του τόπου (επισήμανση των συμπλεγμάτων από αλυκές, ανάδειξη των ιστορικών λατομείων της περιοχής.)
- Η διεύρυνση του ορίζοντα στις οπτικές που υποβάλλονται από το παρελθόν (η θέα προς τη χερσόνησο Τηγάκι, η σχέση του Κάστρου Μαΐνη με την ενότητα λατομείων κατα μήκος ενός ξεροχείμαρρου)
- Ο σχεδιασμός με βάση τις ανάγκες ενός σύγχρονου περιπάτου.

Εισαγωγή | Τοπογραφία

Στο νότιο τμήμα της Πελοποννήσου, στη νοτιοδυτική πλευρά της Μάνης, βρίσκεται η χερσόνησος Τηγάνι, μια σπουδαία αρχαιολογική τοποθεσία, στην οποία αναπτύχθηκε ένα σημαντικό βυζαντινό οχυρό, αυτό του Κάστρου Μαΐνη.

Έκτος από τη μακρά ιστορία του κάστρου, στην περιοχή μελέτης, υπάρχουν ανθρώπινες επεμβάσεις που μαρτυρούν σημάδια κατοίκησης από αρχαιοτάτων χρόνων. Ο περιηγητής ερχεται αντιμέτωπος με πλήθος αρχαίων λατομείων που βρίσκονται διάσπαρτα στο τοπίο και με συμπλέγματα από αλυκές (φυσικές ή ανθρώπινες κατασκευές).

ιστορική αναδρομή της ευρύτερης περιοχής

α| αρχαίοι χρόνοι

1.προϊστορική εποχή

Από τη Νεολιθική περίοδο σημαντικά είναι τα ευρύματα των παραθαλάσιων σπηλαίων Διρού (4500-2500 π.Χ.) και Αρεόπολης. Την Ελλαδική περίοδο (2800-2000π.Χ) σαν κάτοικοι φέρονται οι Λέλεγες, διαπιστώθηκαν αρκετοί οικισμοί. Στην Μέσσελαδική περίοδο (2000-1600π.Χ) και την Υστεροελλαδική-Μυκηναϊκή περίοδο (1600-1100π.Χ) ορισμένοι οικισμοί βρέθηκαν σε λόφους (Γύθειο κ.α) , βρέθηκα ευρύματα σε 20 τοποθεσίες (οχυρωμένες ακροπόλεις, οικισμοί, θολωτοί τάφοι κ.α). Το Άκρο Ταΐναρον ήταν σημαντικός ιερός τόπος λατρείας, αφιερωμένος στον Ήλιο-Απόλλωνα.

2. ιστορική εποχή

α. ελληνική αρχαιότητα (1100π.Χ-146 π.Χ)

Σε όλη την περίοδο η Μάνη ήταν ενταγμένη στο Σπαρτιατικό σύστημα που επέβαλαν οι Δωριείς μετά την εγκατάστασή τους στην κοίλη Λακεδαίμονα και τη βαθμιαία επεκτασή τους στον Λακωνικό κόλπο.

Για 6 αιώνες, η χερσόνησος αποτέλεσε εξάρτημα της πόλης-κράτους Σπάρτης με τη γνωστή στρατοκρατική-ολιγαρχική κοινωνία.

περίοδος της ακμής των λατομείων της περιοχής.

β. ρωμαιοκρατία (146 π.Χ - 4ος μ.Χ)

Κατά τη Ρωμαϊκή κυριαρχία η συμπολιτεία μετασχηματίστηκε σε κοινό των Ελευθερολακώνων. Χάρη στην ειρήνη και το εμπόριο (μαρμάρου, πορφύρας κλπ) σημειώθηκε ευήμερία. Την συγκεκριμένη περίοδο ήκμασαν λατομεία μαρμάρου και ψαμίτη που υπάρχουν στην περιοχή.

β| μέσοι χρόνοι (330μ.Χ. -1453μ.Χ)

περίοδος της ακμής του κάστρου Μαΐνη.

1. Παλιοχριστιανική περίοδος (4ος- 6ος μ.Χ. αιώνες)

Τον 5ο και 6ο αιώνα αρκετός πληθυσμός κατοίκησε στα παράλια όπου συγκροτήθηκαν και πρώιμες χριστιανικές κοινότητες, καθώς μαρτυρούν παλιοχριστιανικά ερείπια βασιλικών στο Τηγάνι. Τα χρόνια του Ιουστινιανού (537-565) ανεγέρθηκαν ή επισκευάστηκαν οχυρωματικά έργα, πιθανώς και το ακριτικό Τηγάνι.

2. Πρώτη Βυζαντινή περίοδος -Σκοτεινοι αιώνες (7ος, 8ος, 9ος μ.Χ)

Μεγάλος αριθμός κατοίκων ήταν ενταγμένοι σε ξεχωριστή διοίκηση με βυζαντινό κέντρο το κάστρο Μαΐνη, που το 866 μ.Χ. αποτελούσε ήδη έδρα επισκόπου και δούκα στρατηγού. Στο Τηγάνι διατηρούνται έντονα ίχνη εποχής (τείχη, ναοί, σπίτια, στέρνες) ενώ 2χλμ Ν.Α σώζεται ο ναός του Αγ.Προκοπίου.

3. Μέση Βυζαντινή Περίοδος (τέλη 9ου-12ος αιώνας)

Με το νέο όνομα Μαΐνη η περιοχή συμμετείχε στη διαδικασία ανόδου της εποχής. Ο εκχριστιανισμός ανάμεσα στις Σλάβικες και Μανιάτικες κοινότητες αναζωογονήθηκε και οδήγησε στην ανέγερση σειράς ναών. Σώζονται μια σημαντική ομάδα αξιόλογοι σταυροειδής ναοί με τρούλο. Η τέχνη τους επιρρέασε σε κάποιο βαθμό μεταγενέστερους του Μυστρά.

4. Φραγκοκρατία (1204-1434 στην Πελοπόννησο, 1249-1262 στην Μάνη)

Στη διάρκεια της φράγκικης κυριαρχίας η Μάνη αποτέλεσε κτήση των Φράγκων για 13 χρόνια. Ήταν μία απο τις 12 βαρωνίες του πριγκιπάτου του Μοριά. Μετά την ανουκοδόμηση του κάστρου του Μυστρά (περι το 1250) οι Φράγκοι έκαναν προσθήκες και σε αυτό της Μεγάλης Μαΐνης για έλεγχο των θαλάσσιων οδών και των ντόπιων.

5. Ύστερη Βυζαντινή Περίοδος (13ος- 15ος αιώνας: 1263-1453)

Στην περίοδο αυτή δημιουργήθηκε μία σειρά αυτόνομων ή ημιαυτόνομων περιφερειακών Βυζαντινών Διοικήσεων στα οποία η Μάνη αποτέλεσε εξάρτημα του δεσποτάτου του Μυστρά. Οι τοπάρχες της χερσονήσου έρχονταν σε προστριβή και συγκρούσεις με τους επιφανείς αίκους των ευγενών του Μυστρά. Το 1415 ο στρατός των Παλαιολόγων γκρέμισε τα τοπικά μεσαιωνικά οχυρά όπως και μέρος του κάστρου Μαΐνη για να αποδυναμώσει τις τοπικές εστίες αντίδρασης.

γ| νεότεροι χρόνοι: απο την άλωση ως τον αγώνα (1453-1821)

1. Α΄ Τουρκοκρατία (1460-1685)

Μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης (1453) και την πτώση του Μυστρά (1460) οι Τούρκοι δεν εισέβαλαν στην ακριτική Μάνη. Της αναγνώρισαν προνομιακό καθεστώς εσωτερικής αυτονομίας με άδεια οπλοφορίας και υποχρέωση καταβολής φόρου. Στις συνθήκες αυτές η ορεινή χερσόνησος έγινε βασικό καταφύγιο πλήθους φυγάδων απο τα δουλωμένα εδάφη. Την συγκεκριμένη περίοδο σημαντική ήταν η θρησκευτική συμβολή της επισκοπής Μαΐνης.

2. Βενετική Κυριαρχία (1685-1715)

Μετά τον Τουρκο-βενετικό πόλεμο 1685-1699 συστάθηκε το βραχύβιο Βενετικό Βασίλειο του Μοριά, στο οποίο η Μάνη, αρχικά αποτέλεσε μια απο τις 7 επαρχίες.

3. Β΄ Τουρκοκρατία (1715-1770 & 1770-1821)

Λόγω των περιορισμένων πόρων και της πύκνωσης του πληθυσμού οι έριδες και οι πόλεμοι γνώρισαν παραπέρα έξαρση και επήλθε η πλήρης παρακμή.

Χερσόνησος Τηγάνι

Βυζαντινό Οχυρό Κάστρο Μαΐνη

Στέρνα στη Βασιλική του Κάστρου Μαΐνη

Αλυκή στη Χερσόνησο Τηγάνι

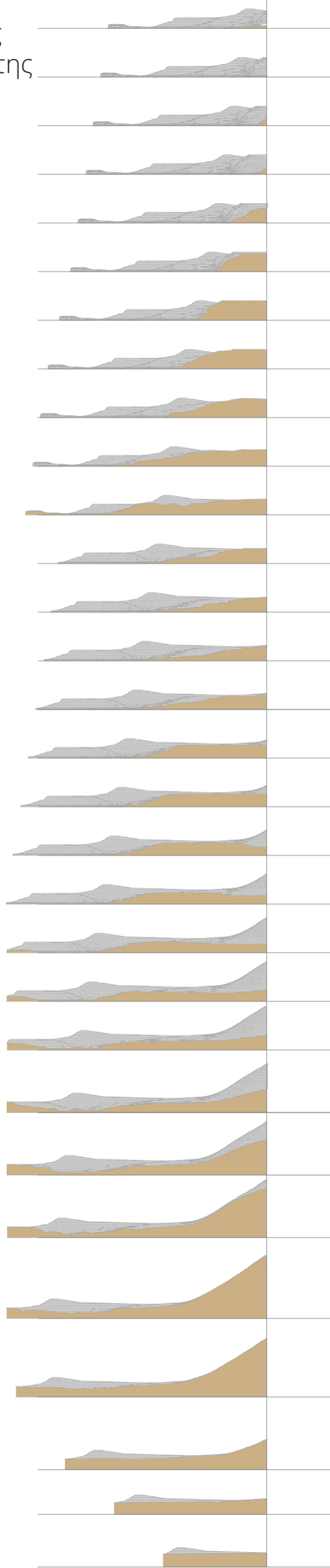

Σπιτακούλα: κτίσμα στην περιοχή των αλυκών

Ίχνη από τις ροδίες των κάρων στο λατομείο του Αγ.Προκοπίου

Διαδοχικές τομές
στην περιοχή μελέτης

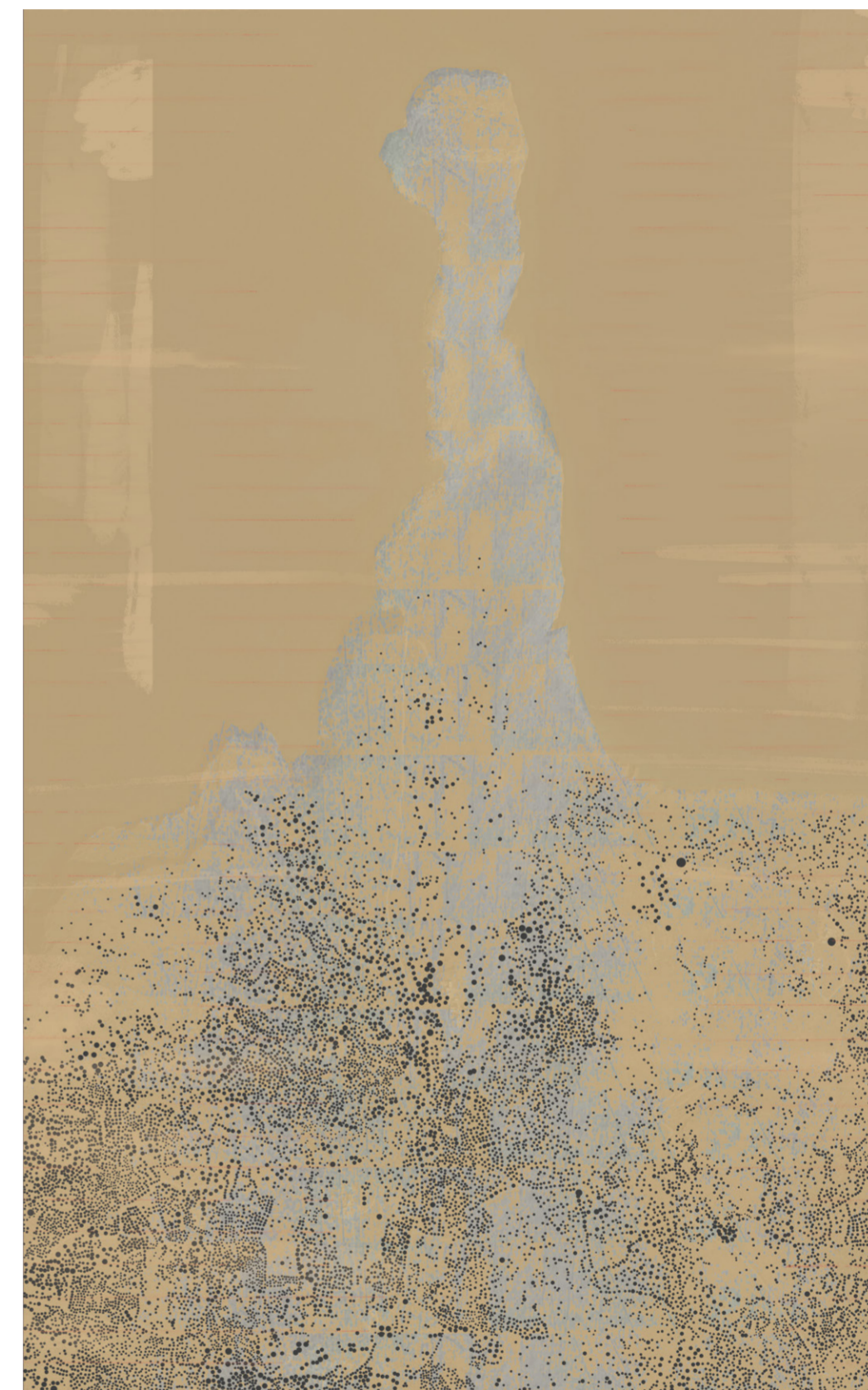
Χάρτης περιοχής μελέτης

- 1 | Κάστρο Μαΐνη
- 2 | Σύμπλεγμα αλικών
- 3 | Εκβολή ξεροχείμαρου
- 4 | Αρχαίο λατομείο Αγίου Προκοπίου
- 5 | Όρμος Μεζάπου

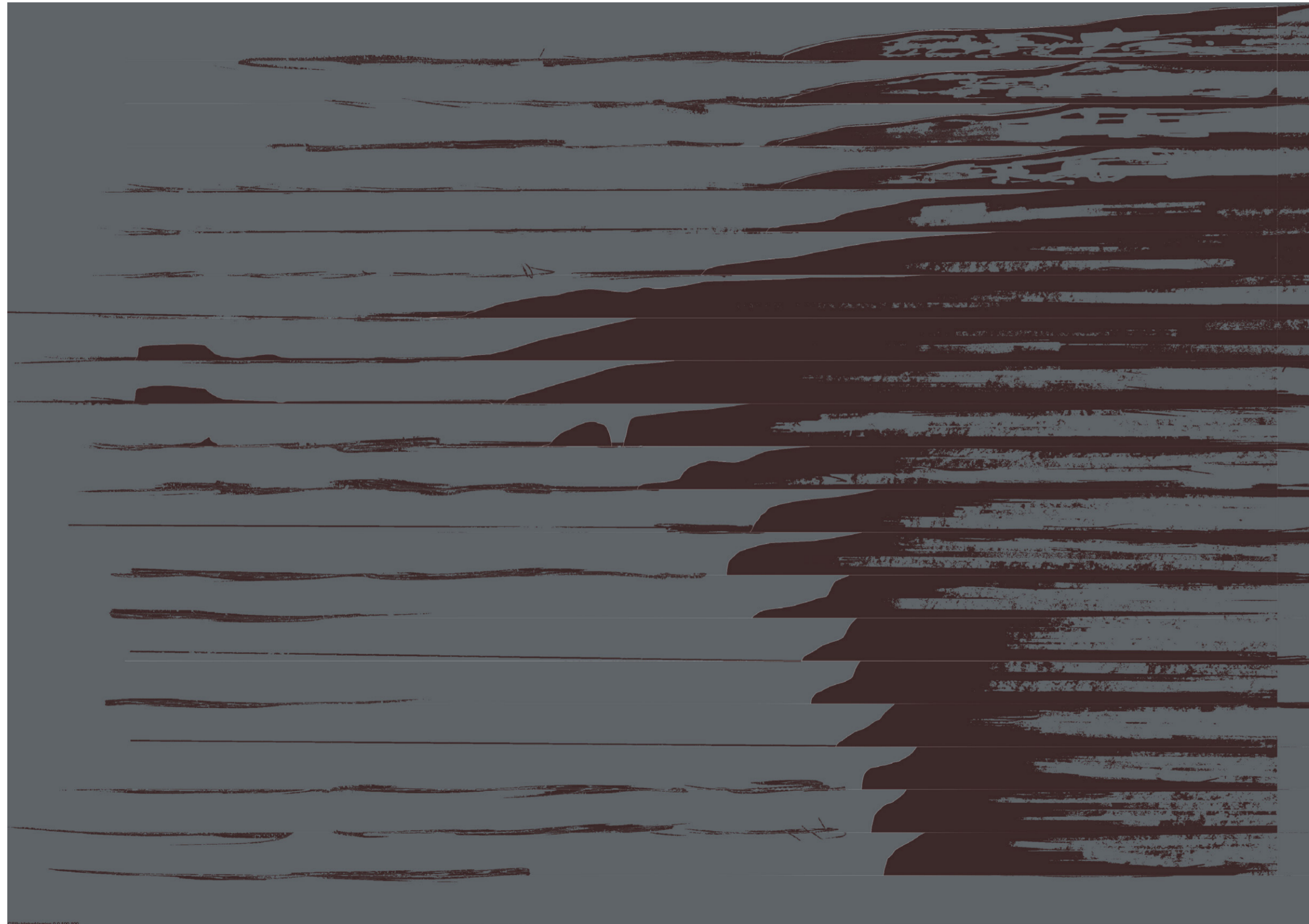
Ανάλυση

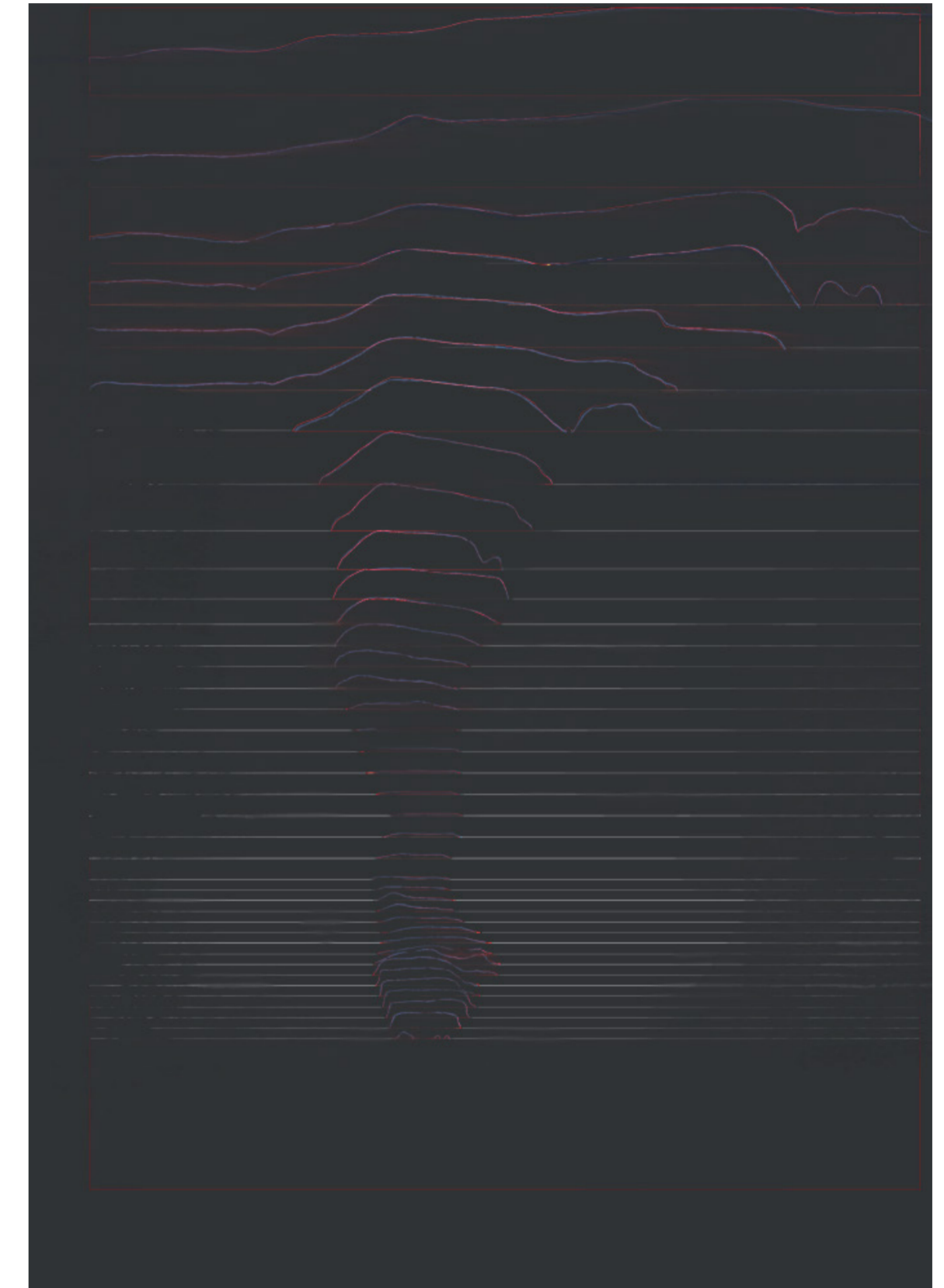
Μάζες πράσινου | παλαίο & νέο πράσινο

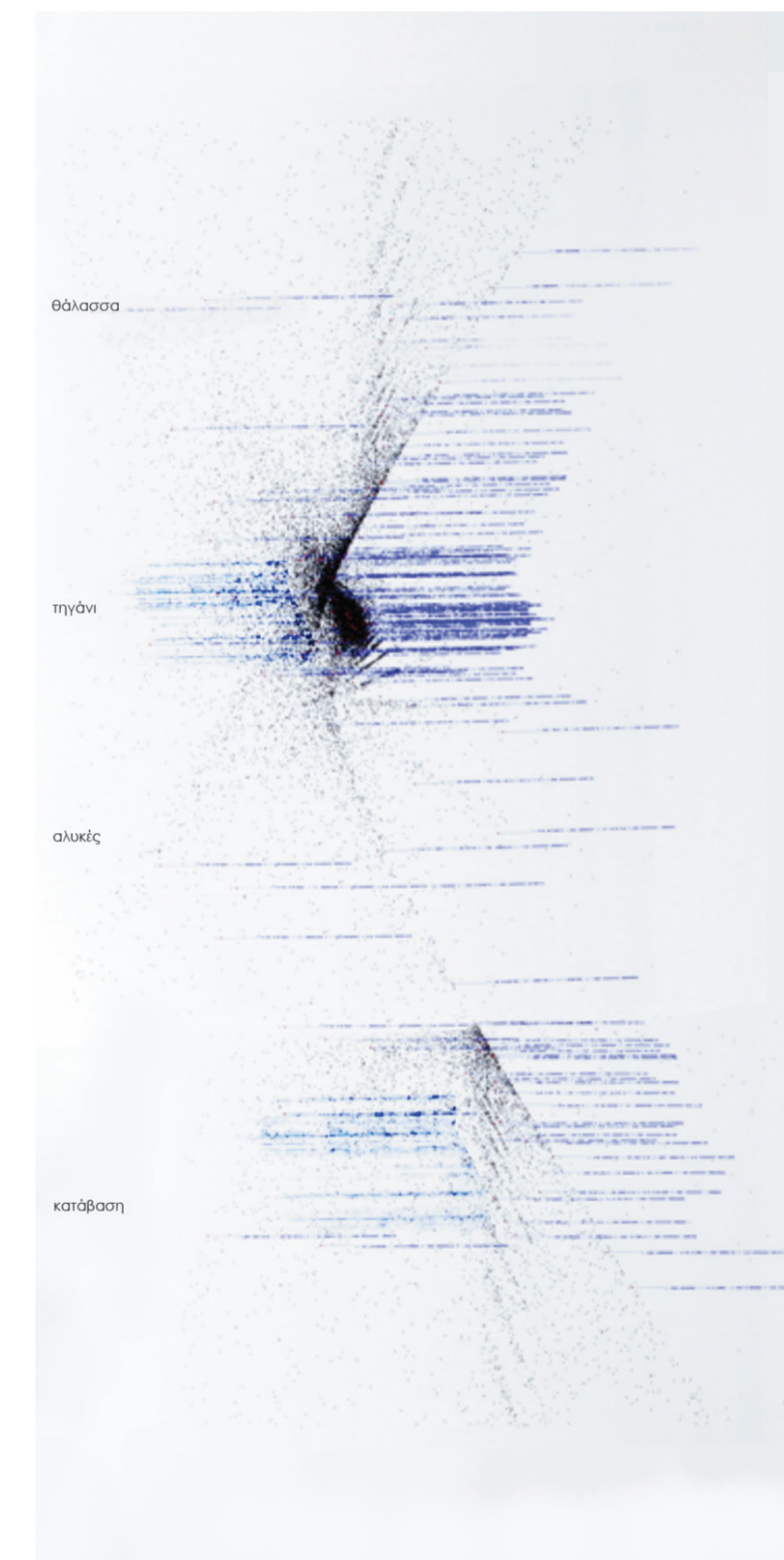
Σημειακό πράσινο

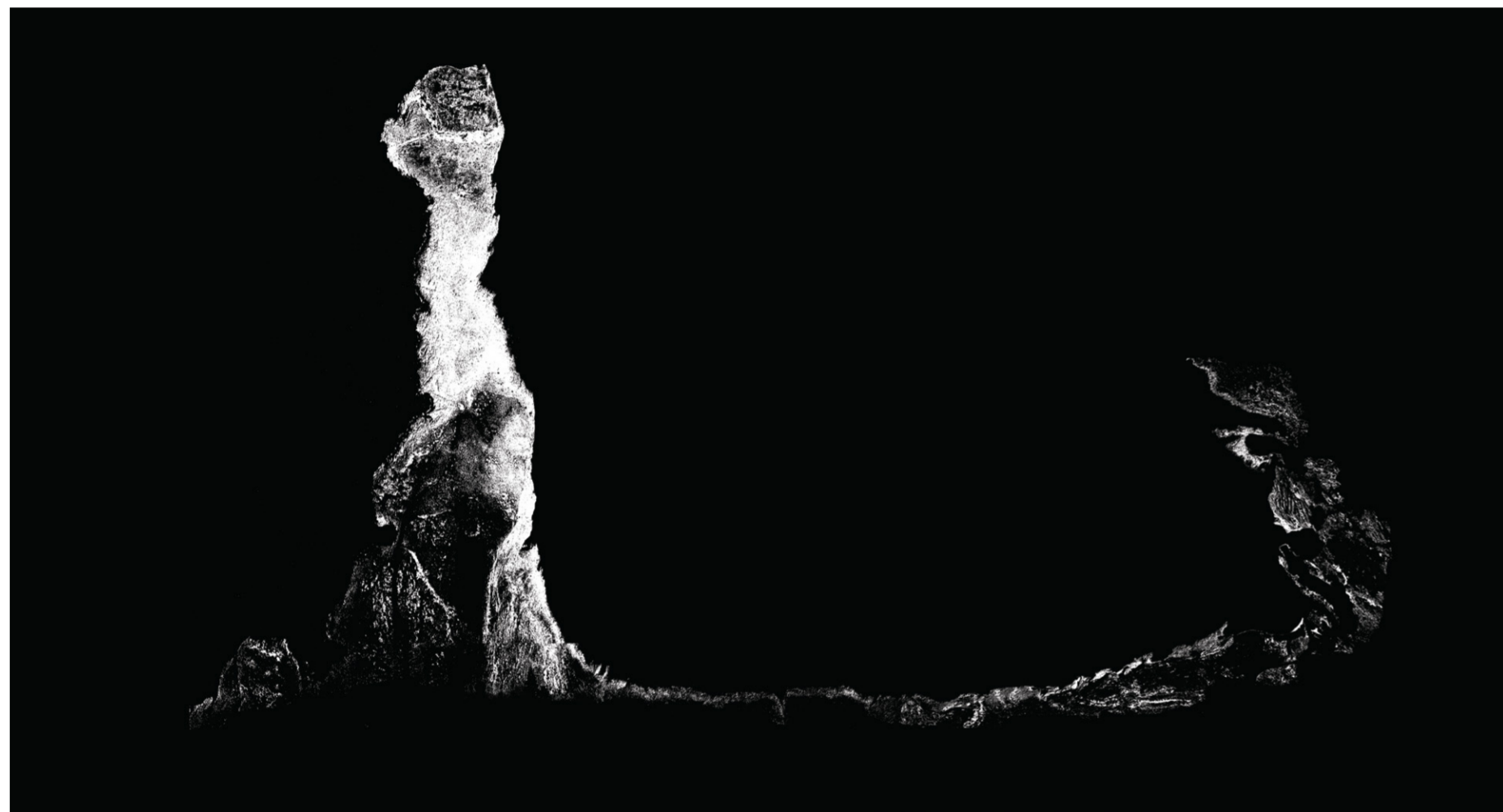
Διαδοχικές τομές αναγλύφου | διαμήκεις

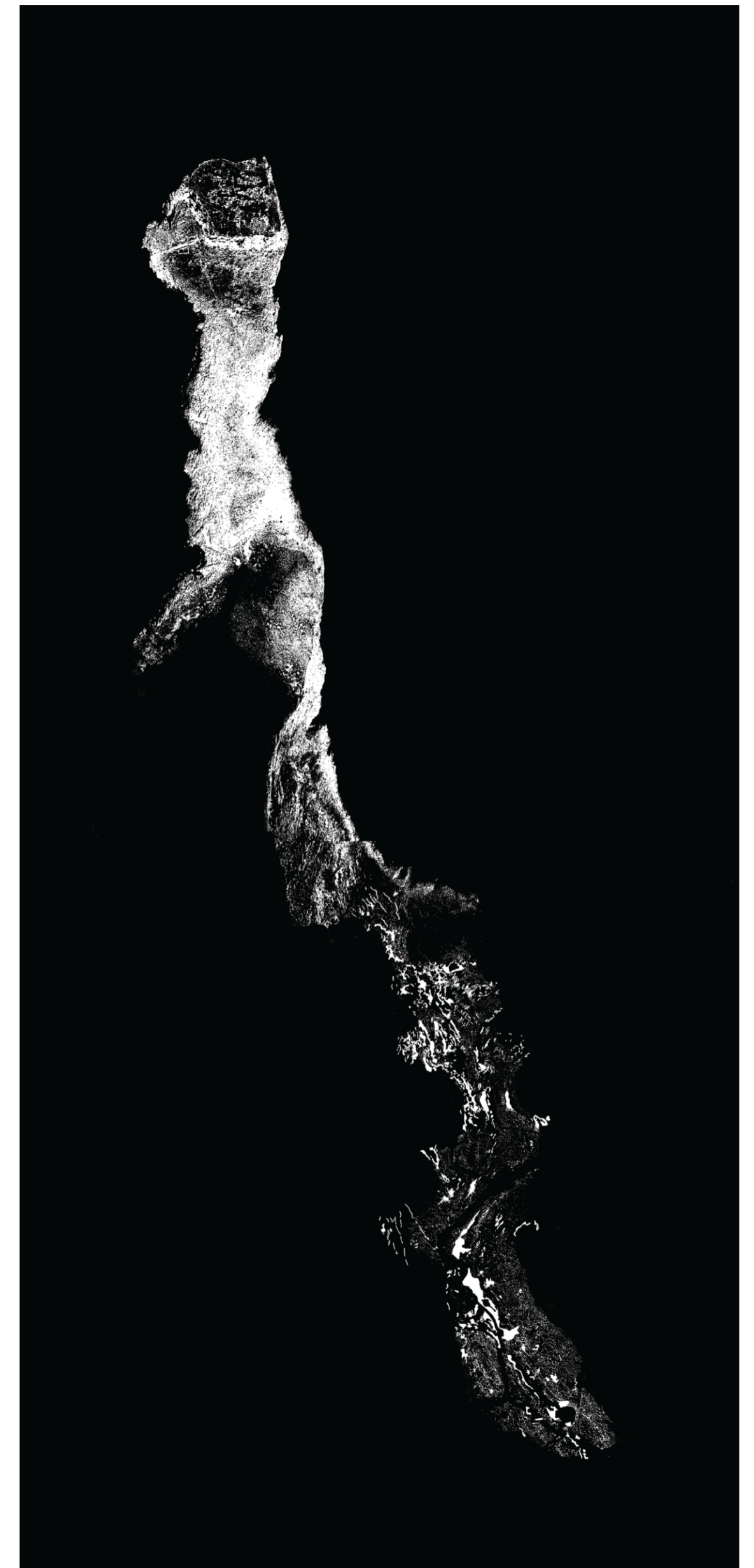
Διαδοχικές τομές αναγλύφου | εγκάρσιες

Διάγραμμα ήχου

Πετρώματα κατά μήκος της ακτογραμμής

Πετρώματα κατα μήκος της περιοχής μελέτης

Διαδοχικές τομές στο Τηγάνι | εγκάρσιες

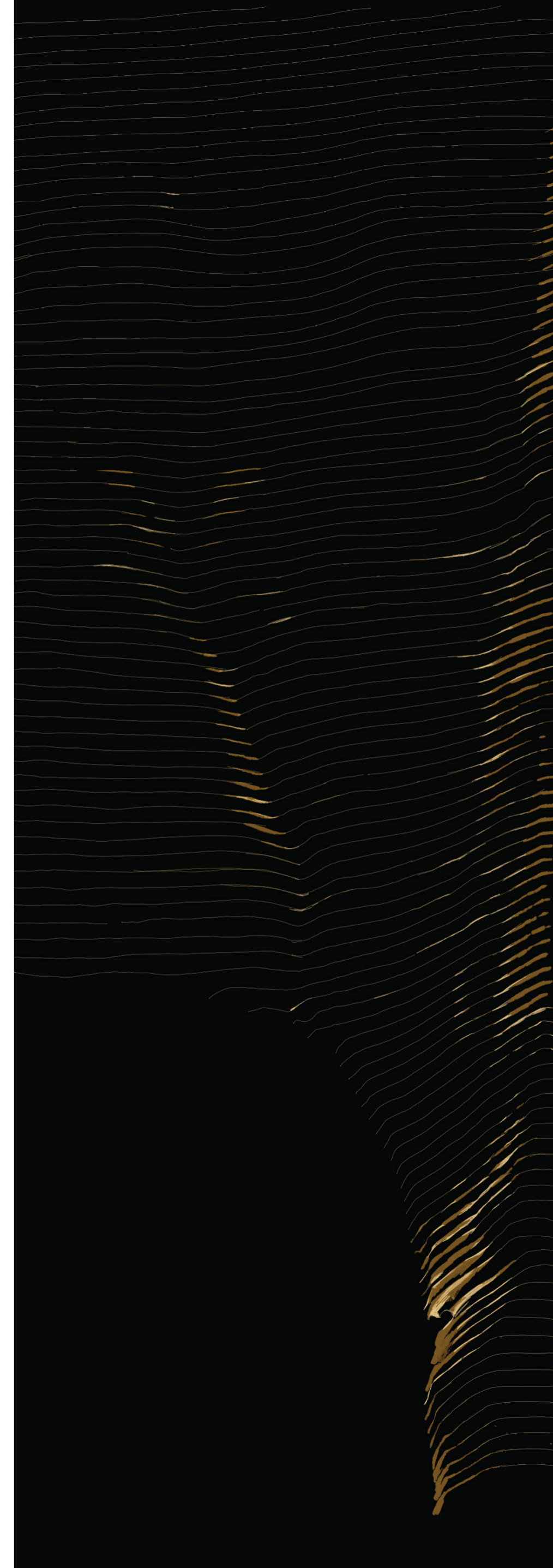
Διαδοχικές τομές στο Τηγάνι | διαμήκεις

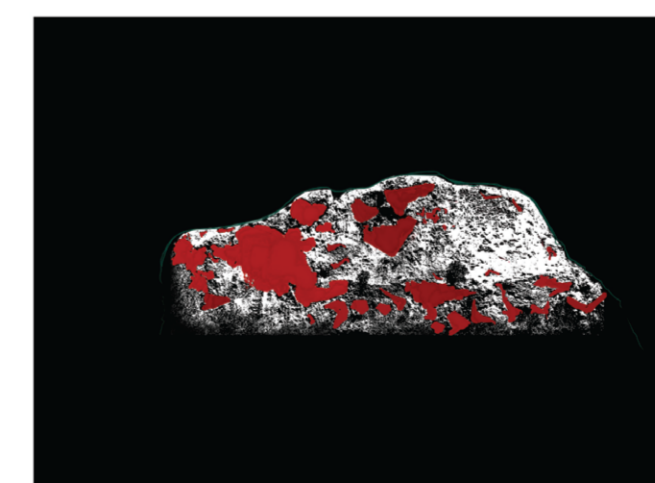
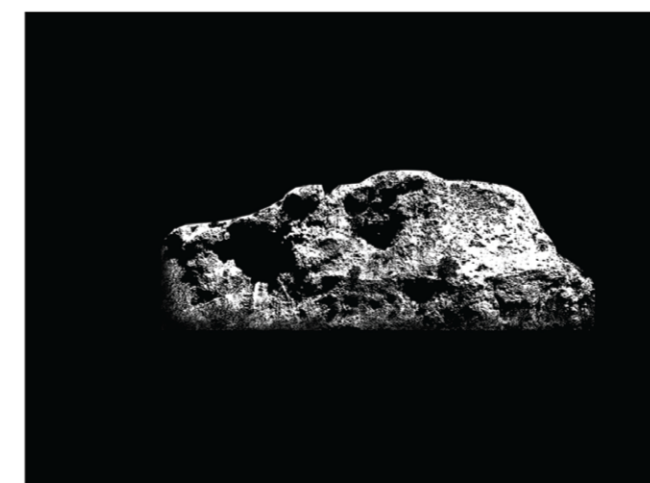
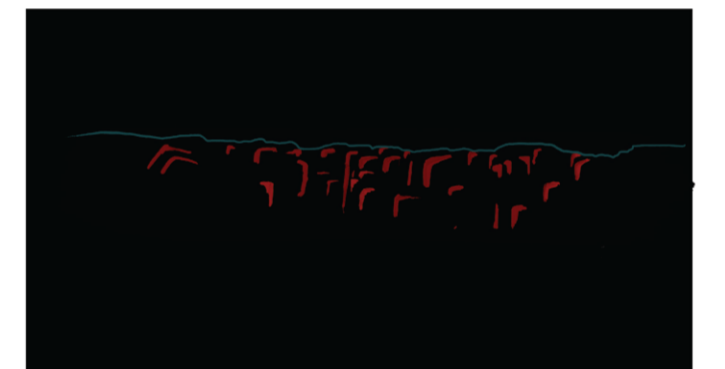
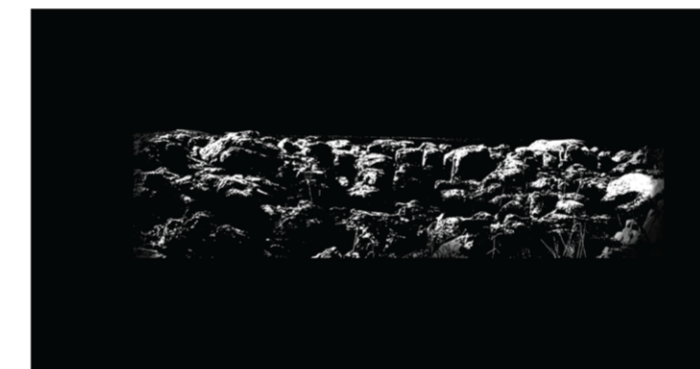
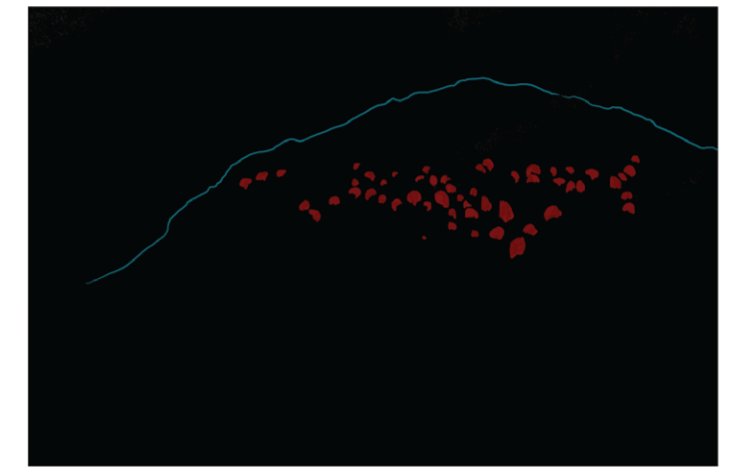
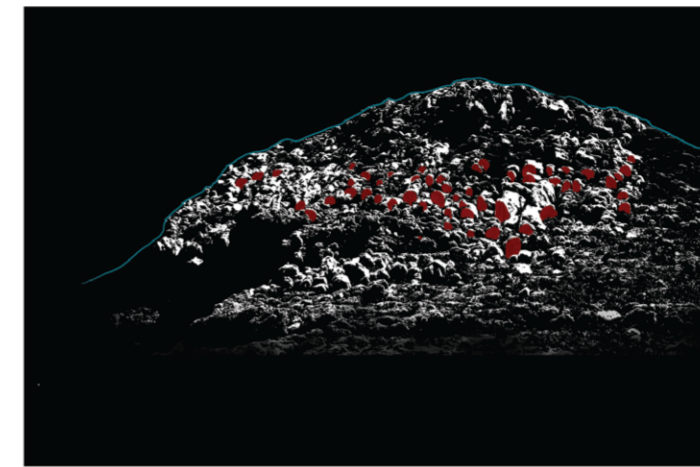
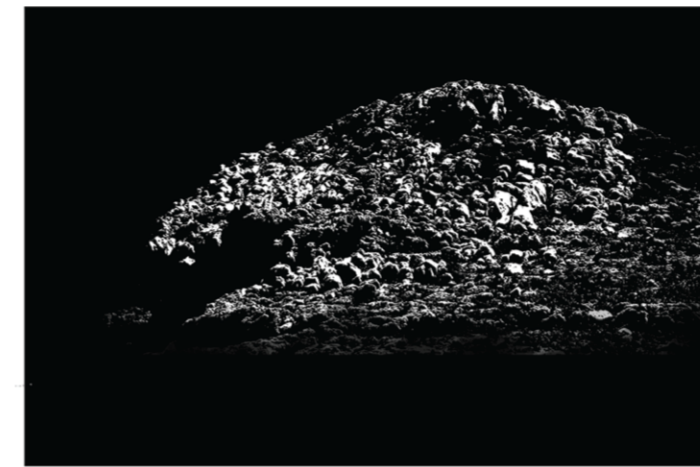
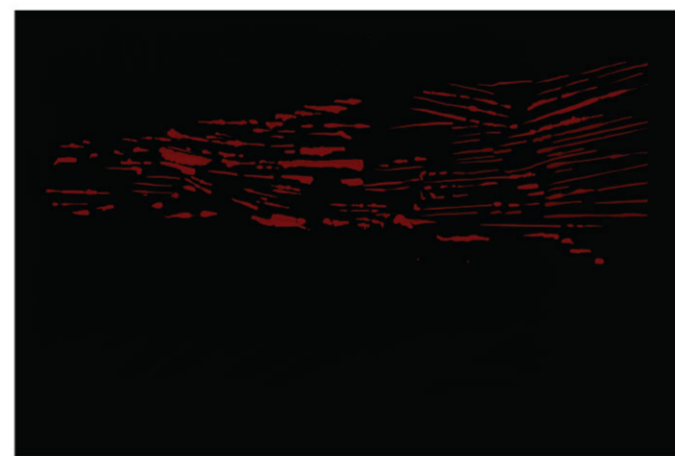
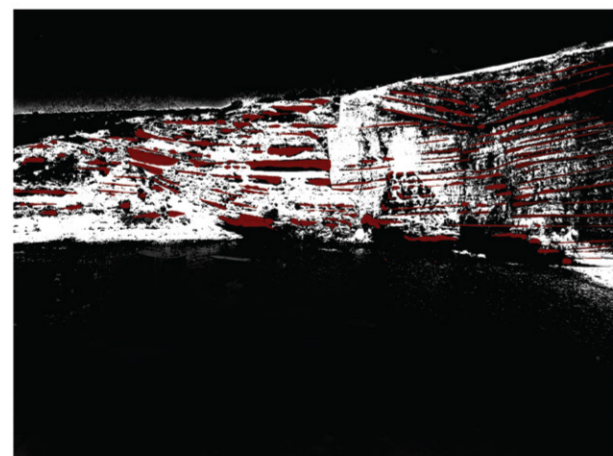
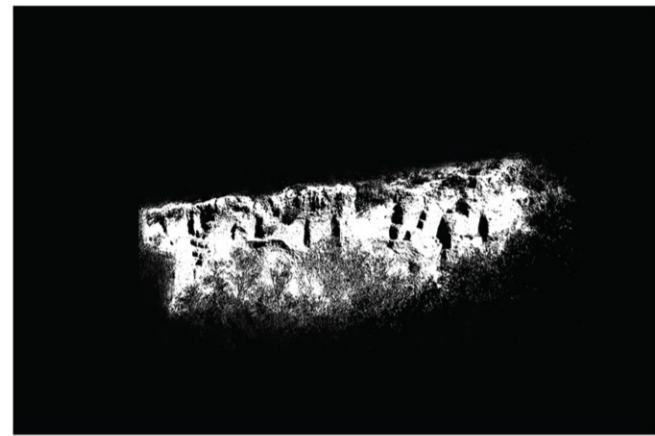

Αριστερά: Πετρώματα κατά μήκος του ξεροχείμαρου και ίχνη απο ροδιές
Δεξιά: Σημειακό πράσινο κατά μήκος του ξεροχείμαρου

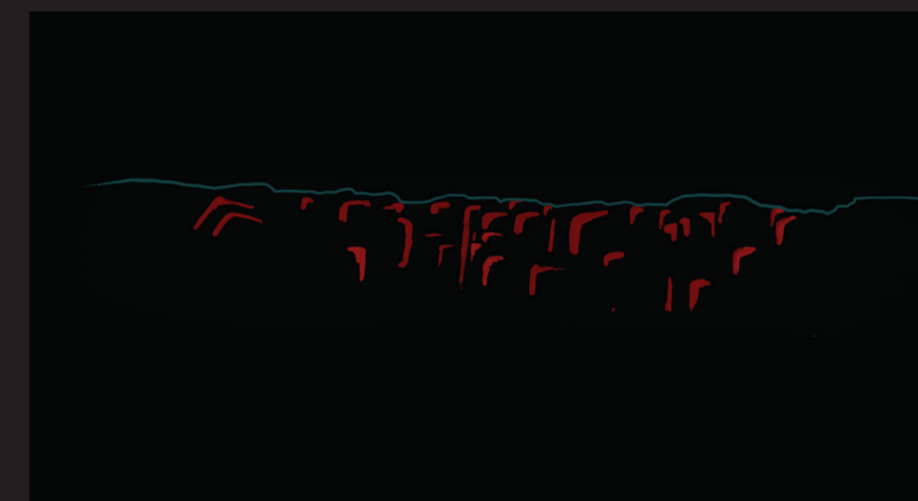
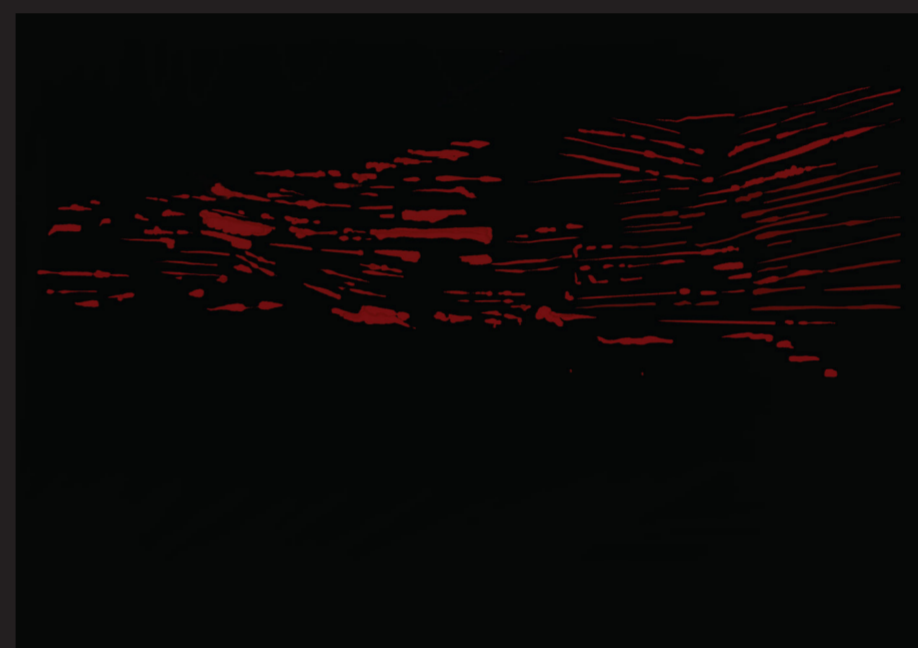

Διαδοχικές τομές κατά μήκος του ξεροχείμαρου

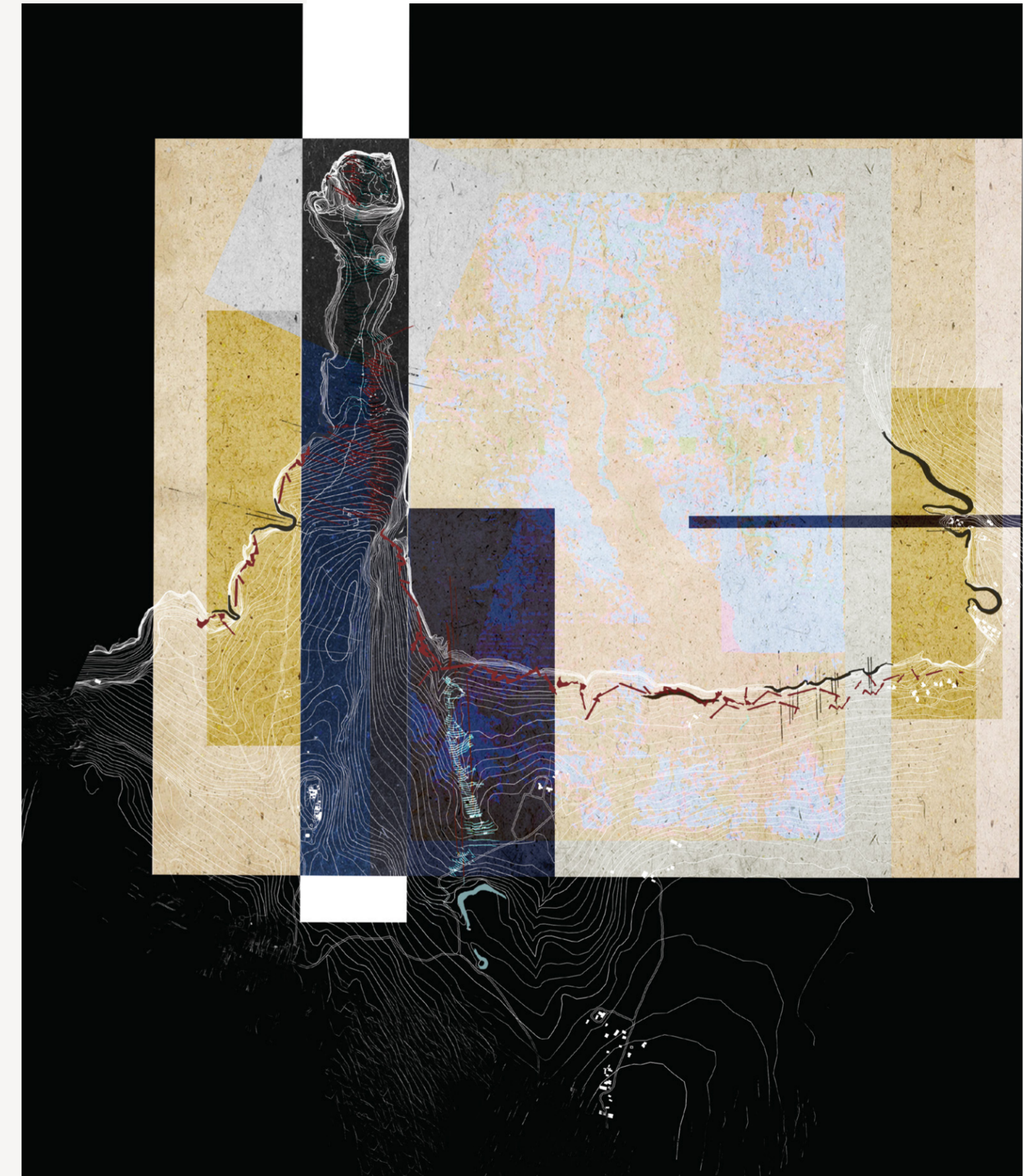

Αναγνώριση μοτίβων patterns των πετρωμάτων

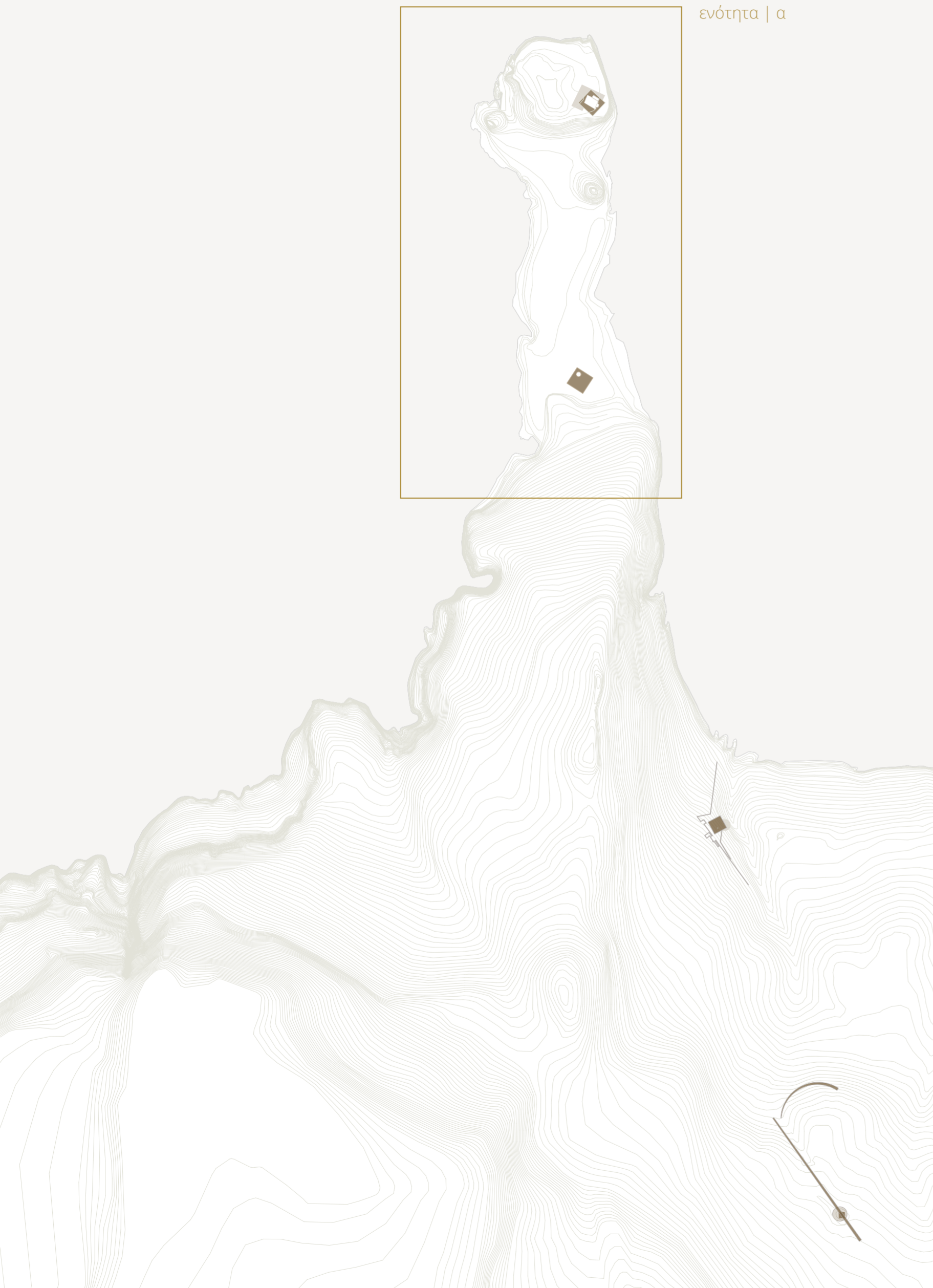

Ο αρχιτέκτονας αντιλαμβάνεται το στοιχείο της πέτρας ως υλικό έτοιμο για λάξευση κι εργάζεται σε αυτό ως γλύπτης.
Ακόμη και τα πιο πετρώδη υλικά προσφέρονται για τη δημιουργία νέων συνθέσεων όπου η υφή, η αντοχή και οι πόροι διατηρούν τον χαρακτήρα τους.

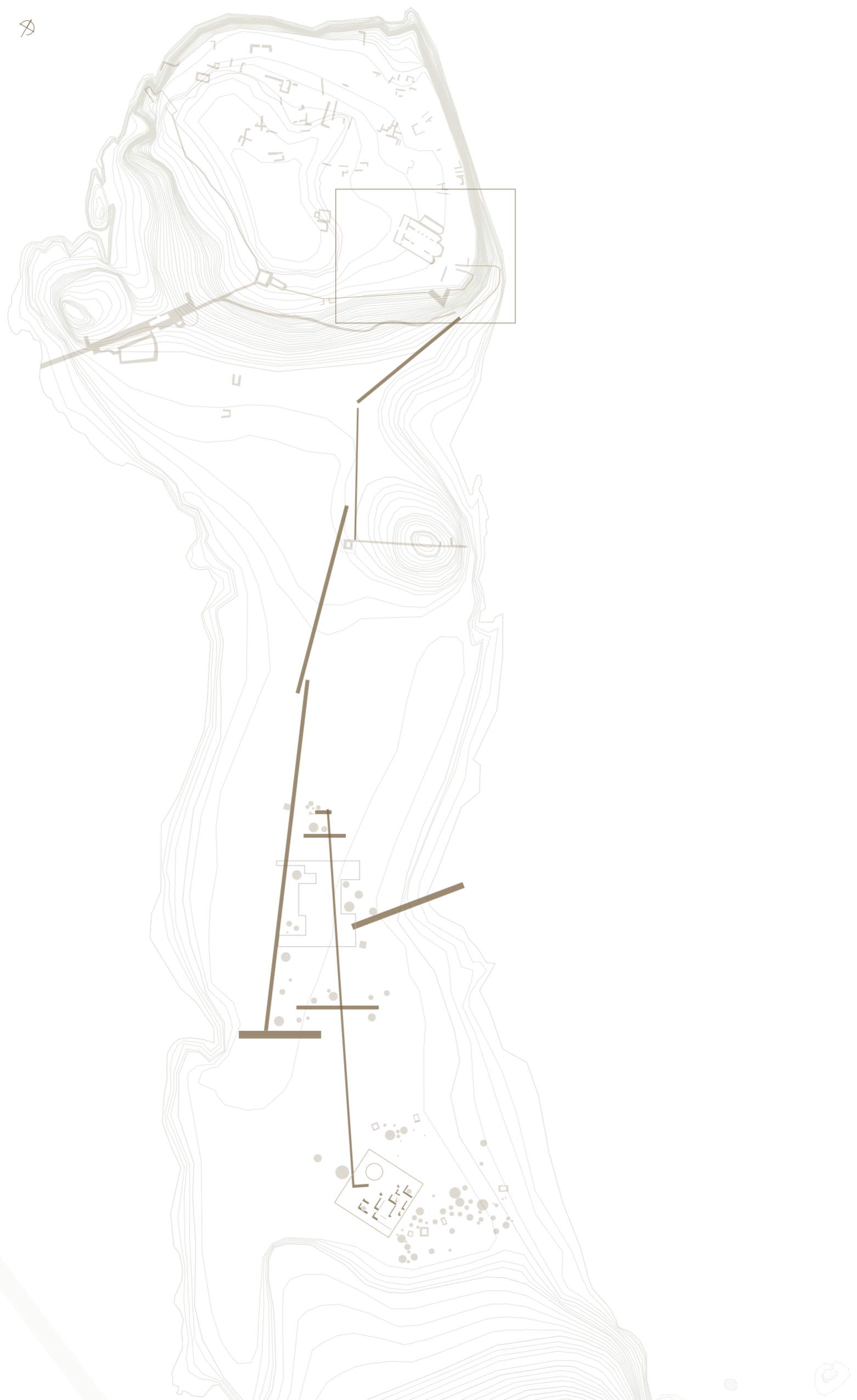
| σύνδεση

Σκοπός της πρότασης είναι η επανασύνδεση της ακτογραμμής του Μεζάπου, με τη χερσόνησο Τηγάνι και τον ξεροπόταμο του Αγ. Προκοπίου. Αυτό επιτυγχάνεται μέσω ενός περιπάτου που αποκαλύπτει τις ποιότητες του τοπίου και αναδεικνύει τον ξεχασμένο αρχαιολογικό χώρο του Κάστρου Μαΐνη. Το παρελθόν εμφανίζεται στο παρόν σαν μια ενότητα. Τα θράυσματα του τοπίου και της μνήμης ενώνονται και επαναπροσδιορίζουν τις επεμβάσεις, μέσα από τέσσερις σημειακές επεμβάσεις. Ο αρχαιολογικός χώρος ορίζεται, αναδεικνύεται και αποκτά νόημα, ενώ ταυτόχρονα παραμένει μέρος του τοπίου.

ενότητα | α

Η ενότητα α' αφορά δύο επεμβάσεις στη χερσόνησο Τηγάνι. Η πρώτη επέμβαση αφορά την αποκατάσταση της βασιλικής στο Κάστρο Μαΐνη, η οποία βρίσκεται σε ερειπιώδη κατάσταση. Η δεύτερη επέμβαση πραγματοποιείται στο πολυπληθέστερο από τα συμπλέγματα αλυκών και αφορά την αρχιτεκτονική πρόταση μιας πλατείας αλυκών που ακολουθεί τα ενεργήματα της εκσκαφής και της συσσώρευσης. Οι έννοιες αυτές, επαναλαμβάνονται σε όλες τις επεμβάσεις, τις κλίμακες και τα επίπεδα.

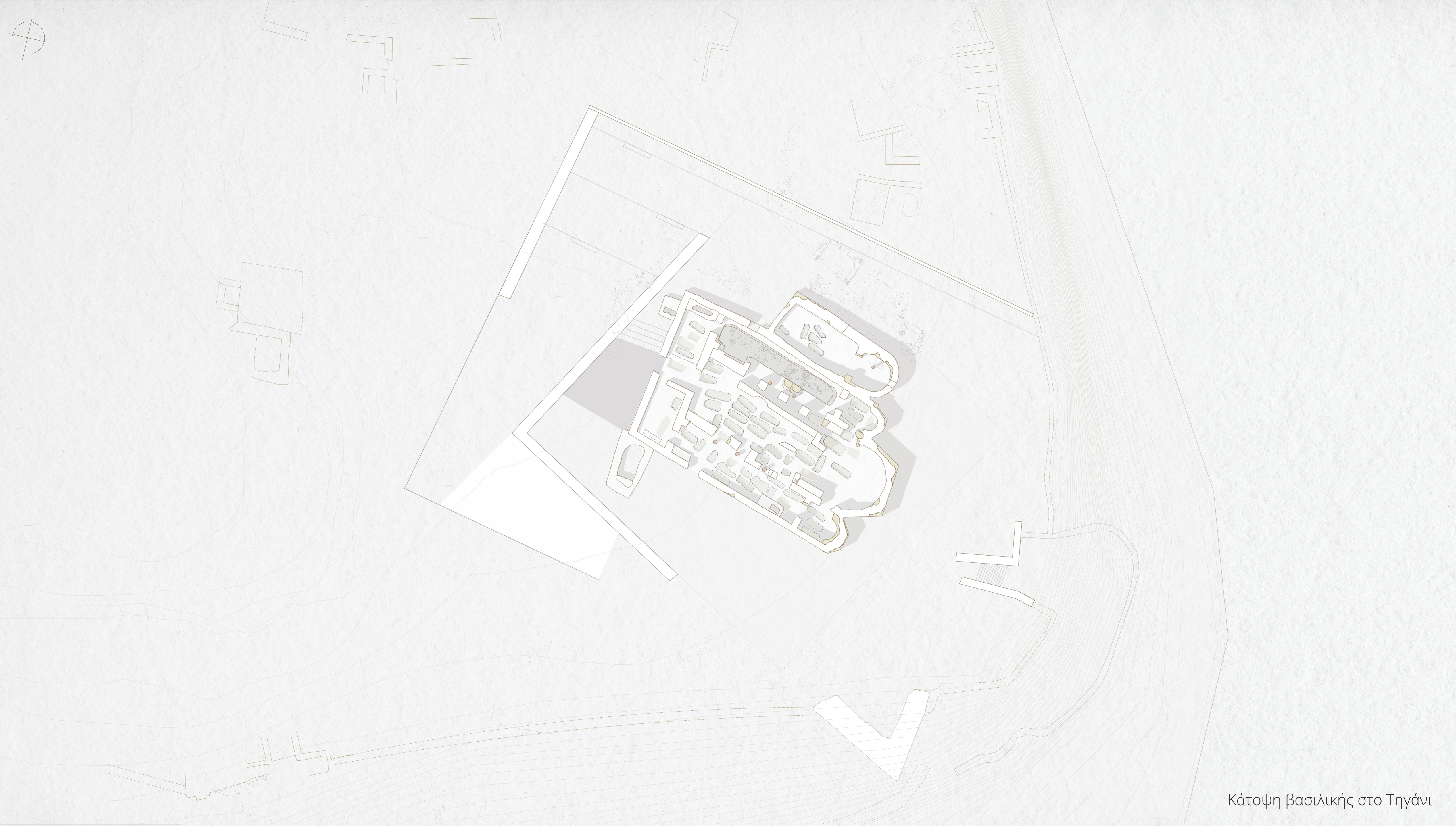

Βασιλική στο Κάστρο Μαΐνη

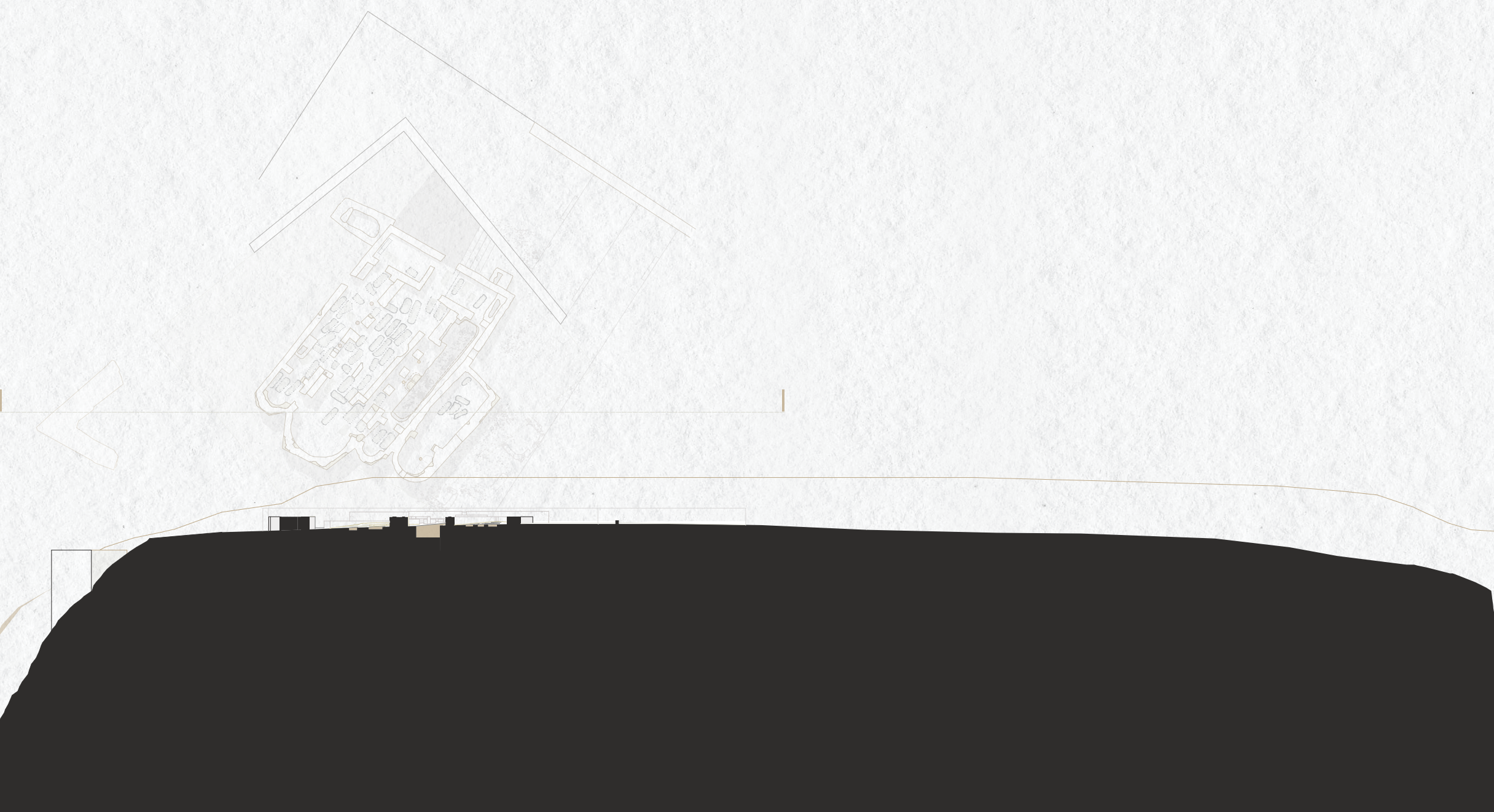

Τα ερείπια του ναού της βασιλικής στο Τηγάρι

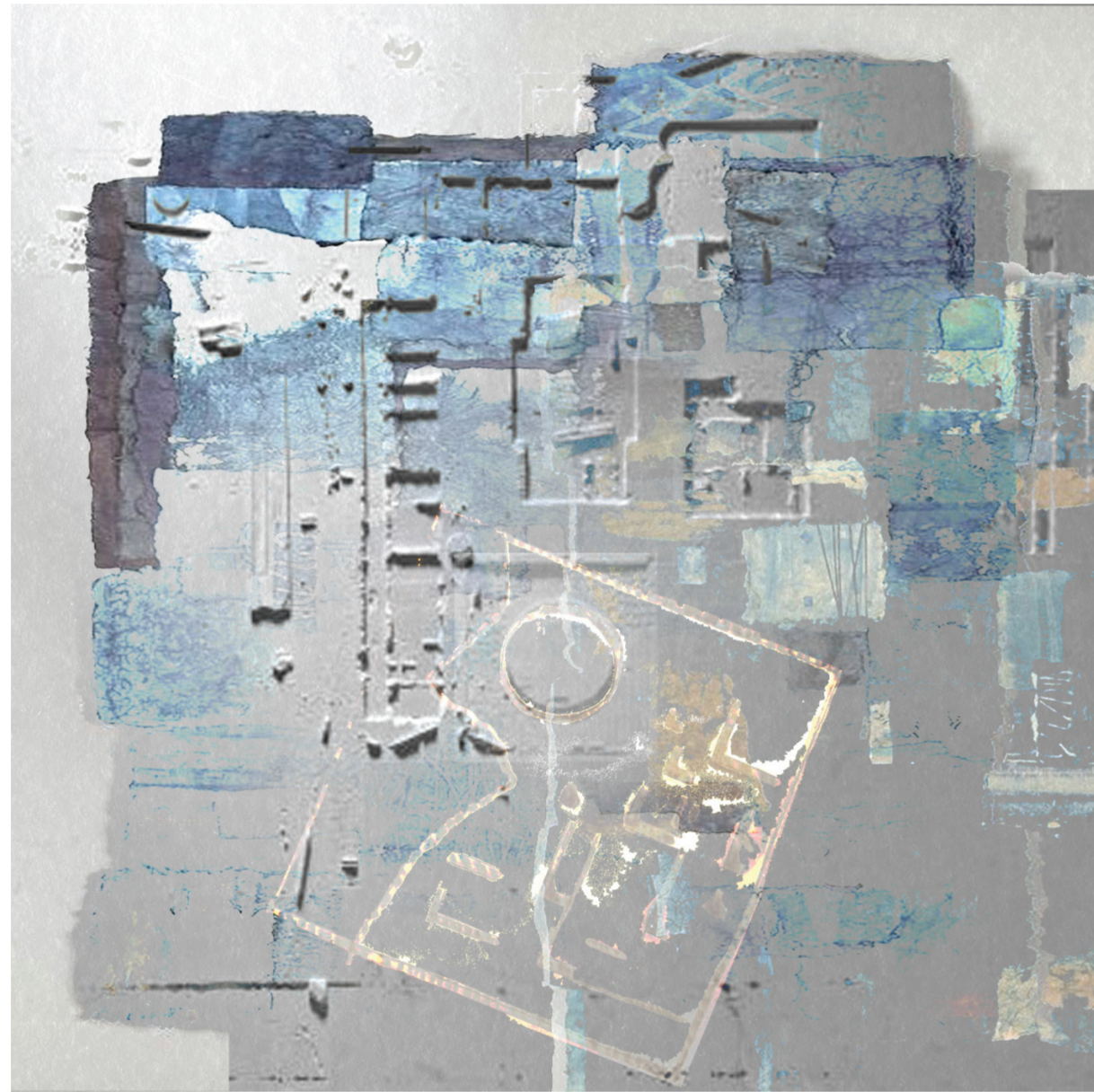

Στόχος της αρχιτεκτονικής πρότασης είναι προστασία και ανάδειξη του συνόλου των μνημείων στο Κάστρο Μαΐνη. Η επίτευξη των παραπάνω πραγματοποιείται, αξιοποιώντας τόσο παραδοσιακές τεχνικές, όσο και σύγχρονες μεθόδους ανάδειξης, στερέωσης, αποκατάστασης και τεκμηρίωσης μνημείων.

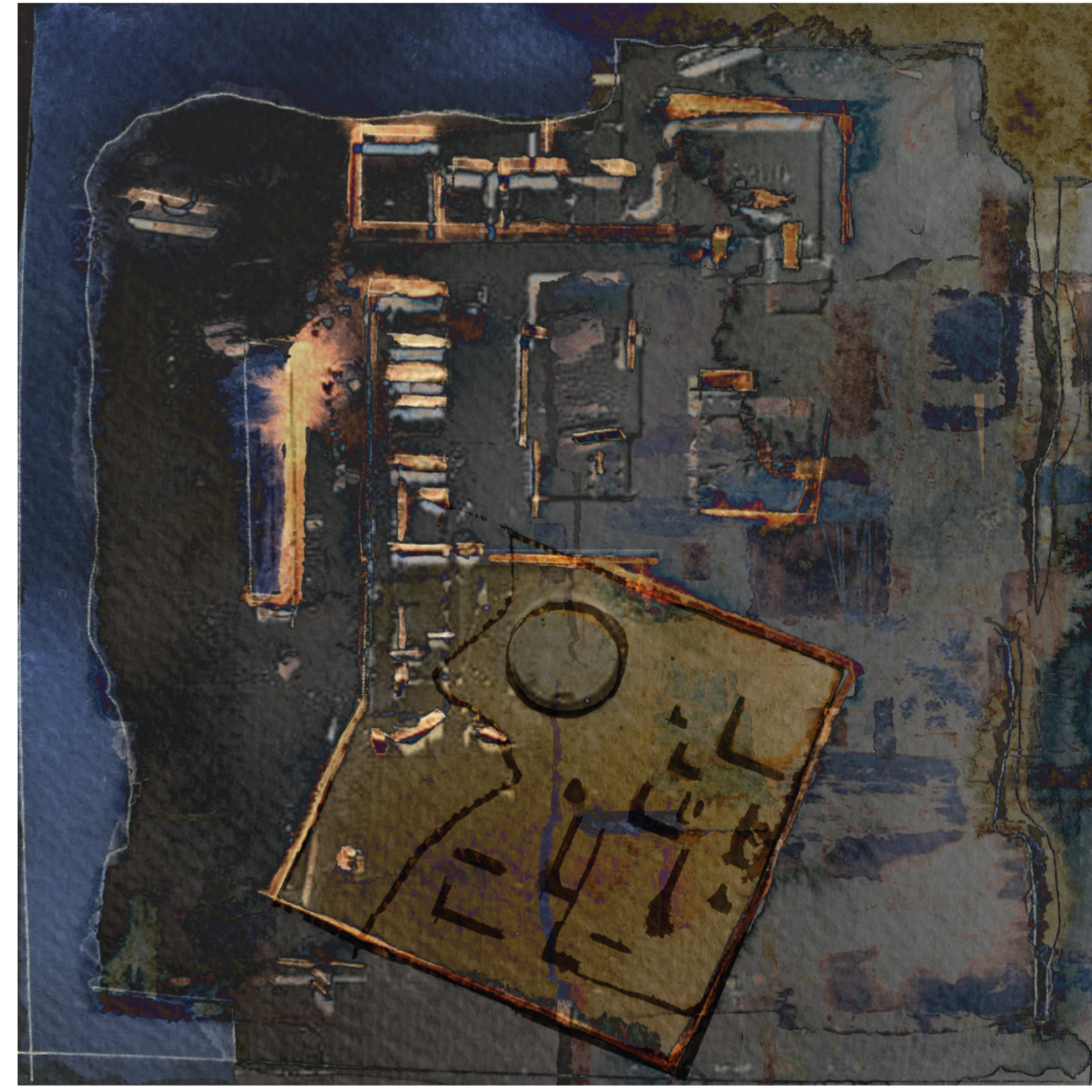
Ειδικότερα, προτίνονται ανασκαφικοί καθαρισμοί, στερεώσεις, συντηρήσεις των δαπέδων της βασιλικής και ευδιάκριτες τοπικές συμπληρώσεις. Προτίνονται επιχωματώσεις στο εσωτερικό και περιμετρικά των μνημείων, για λόγους προστασίας της θεμελίωσης και απόδοσης της στάθμης των δαπέδων. Ακολουθώντας, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η ανάπτυξη βλάστησης, η τελική επιφάνεια του διαμορφωμένου εδάφους, επιστρώθηκε με υλικό τύπου "χωματινού σταθεροποιημένου εδάφους". Σε επιλεγμένα σημεία γύρω από τα μνημεία διαμορφώθηκαν περιορισμένης έκτασης διάδρομοι για τη διευκόλυνση των επισκεπτών. Τα υλικά που χρησιμοποιήθηκαν είναι όλα φυσικά :η θηραϊκή γη, η φυσική υδραυλική άσβεστος και η χαλαζιακή άμμος.

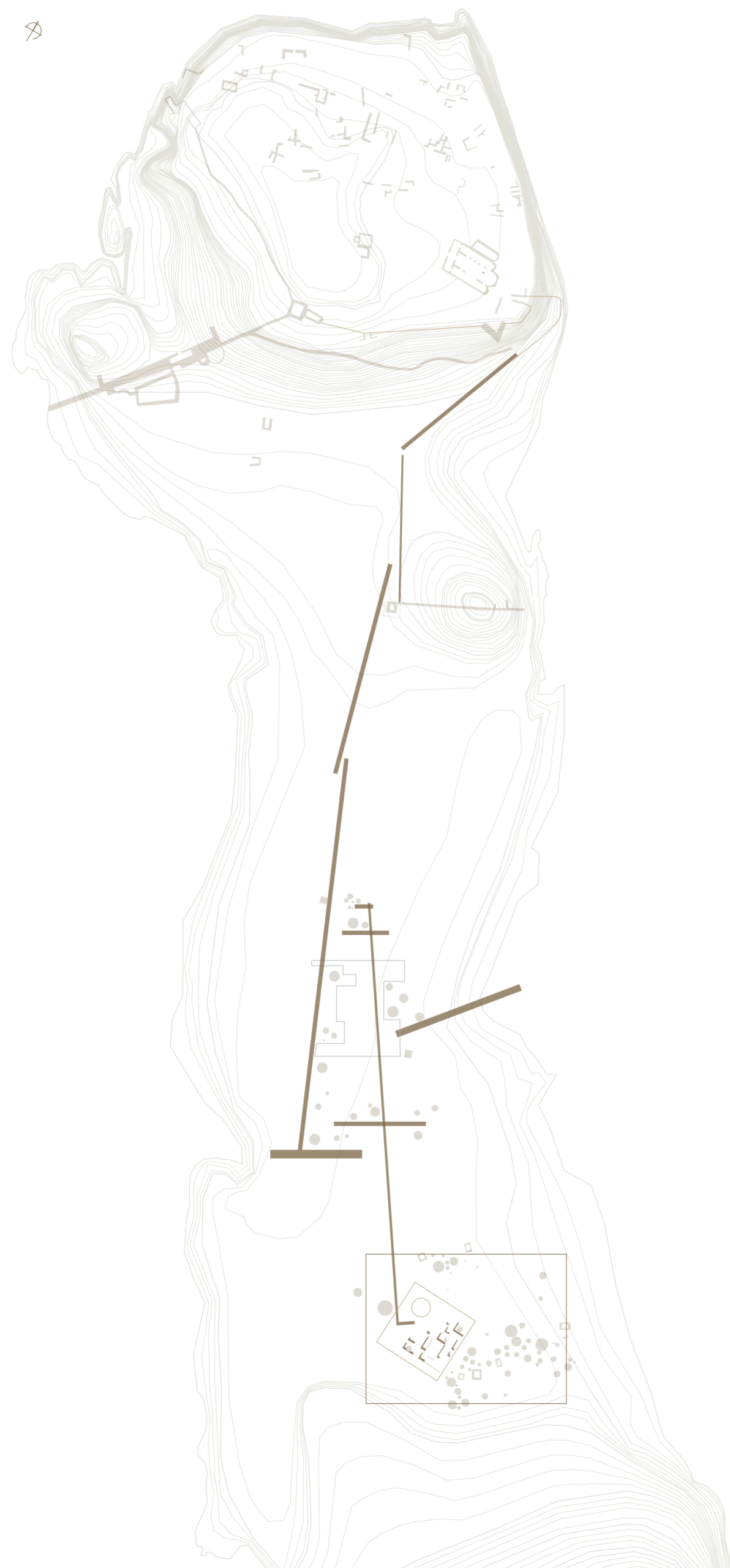
Τομή της βασιλικής στο Τηγάνι

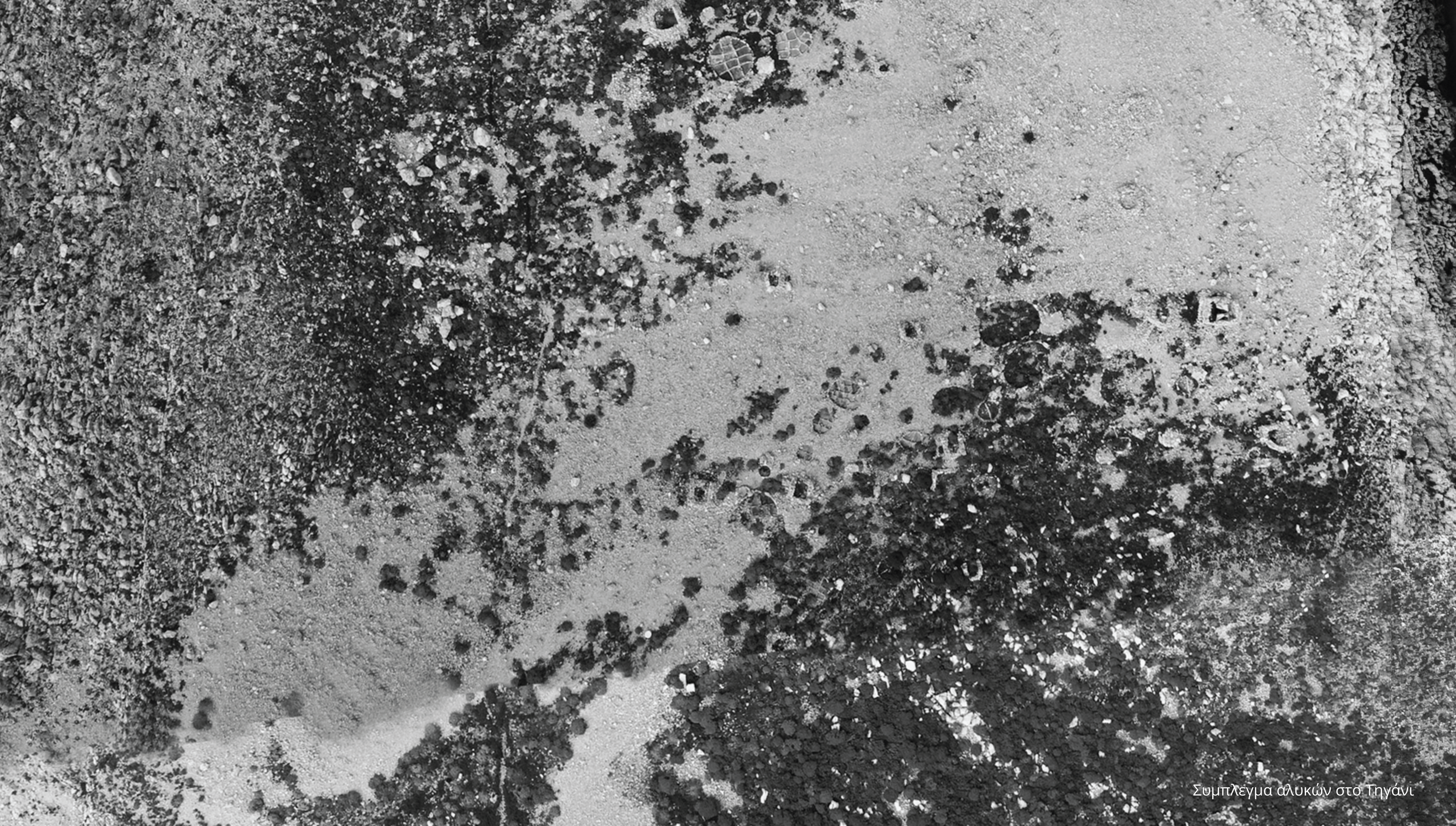
| συν

| πλην

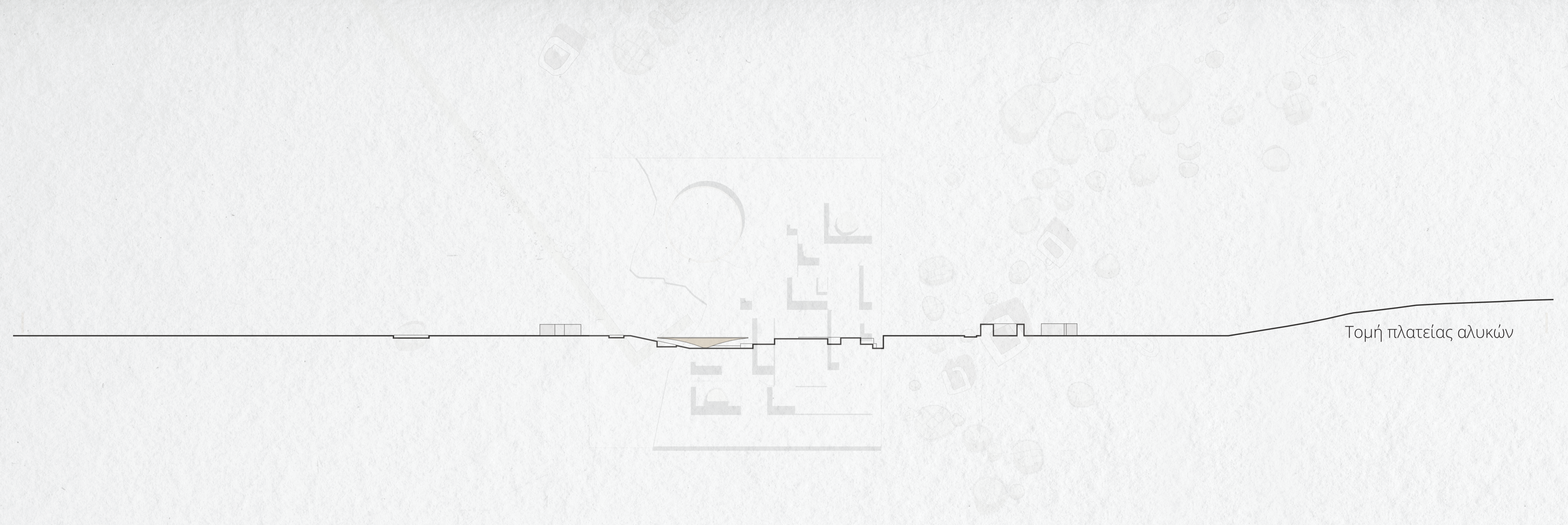
Πλατεία Αλυκών στο Τηγάνι

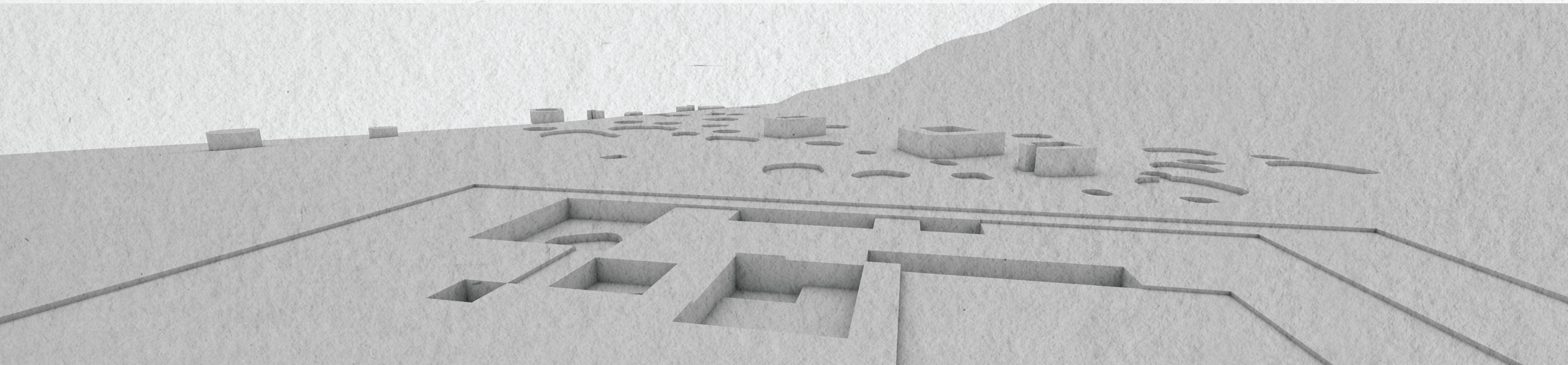
Συμπλέγμα αλυκών στο Τηγάνι

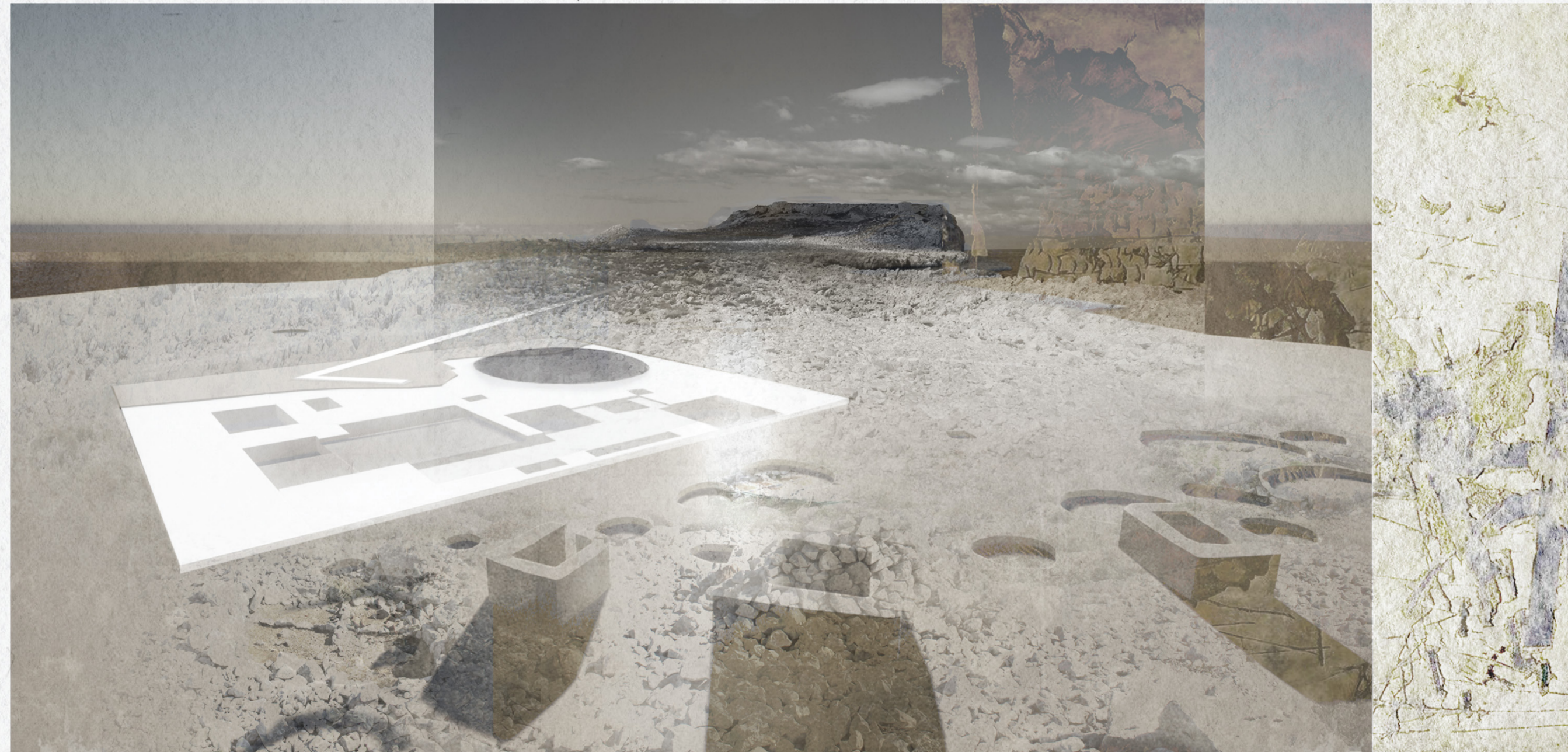

Κάτοψη πλατείας αλυκών

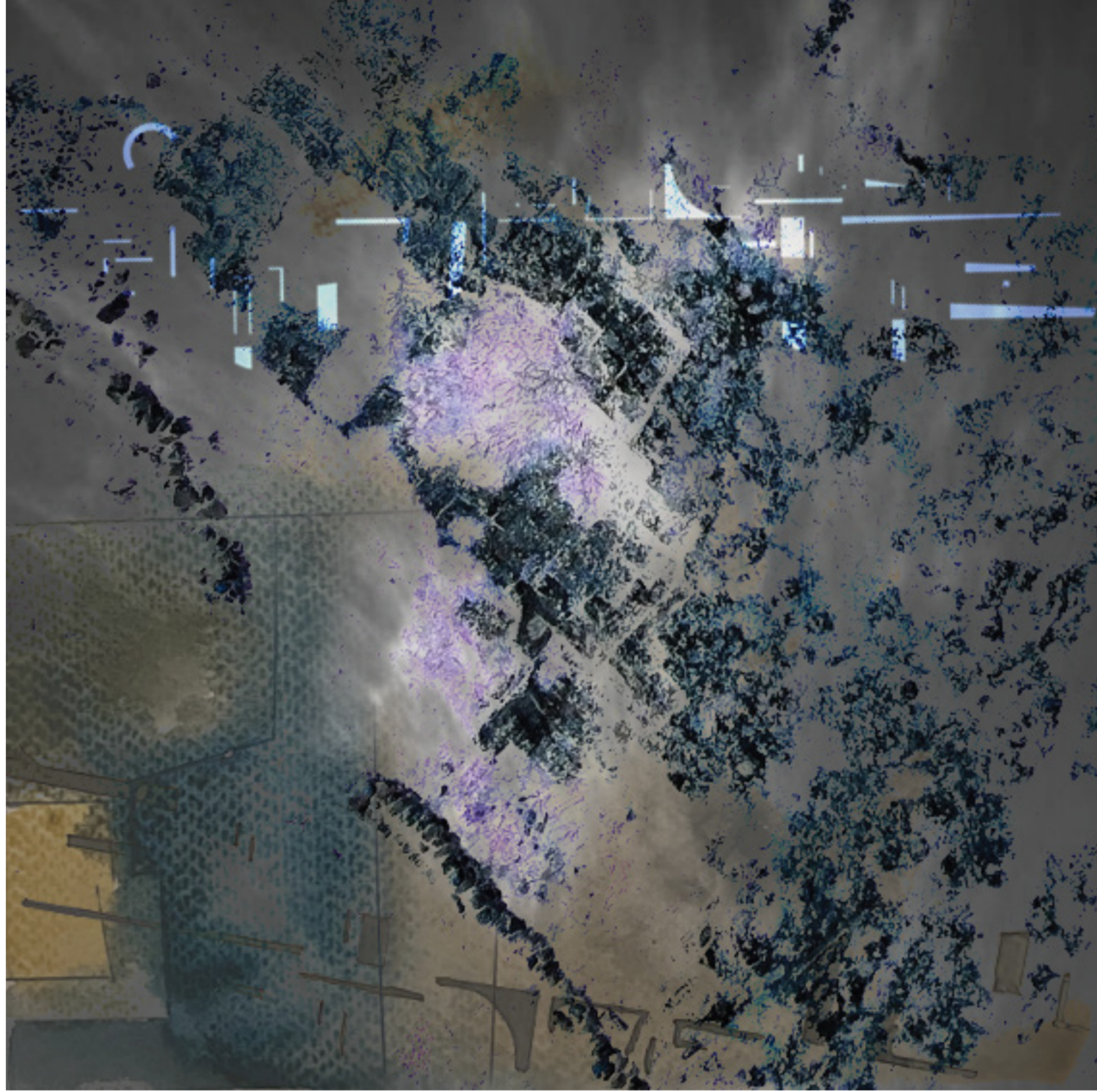

Τομή πλατείας αλυκών

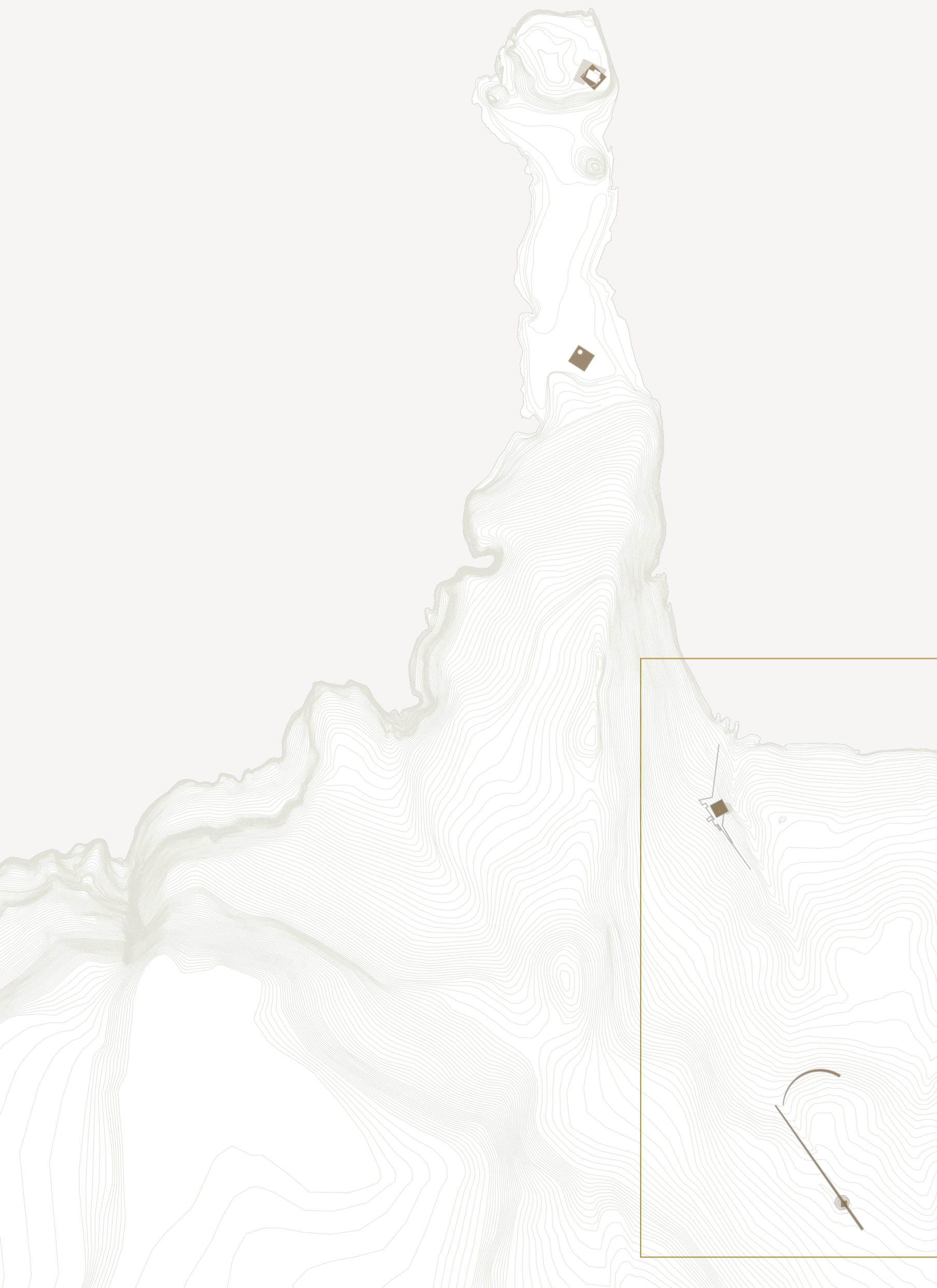
Προοπτικό κολλάζ στο Τηγάνι

| Θραύσματα

Όψη αρχαίου λατομείου του Αγ.Προκοπίου

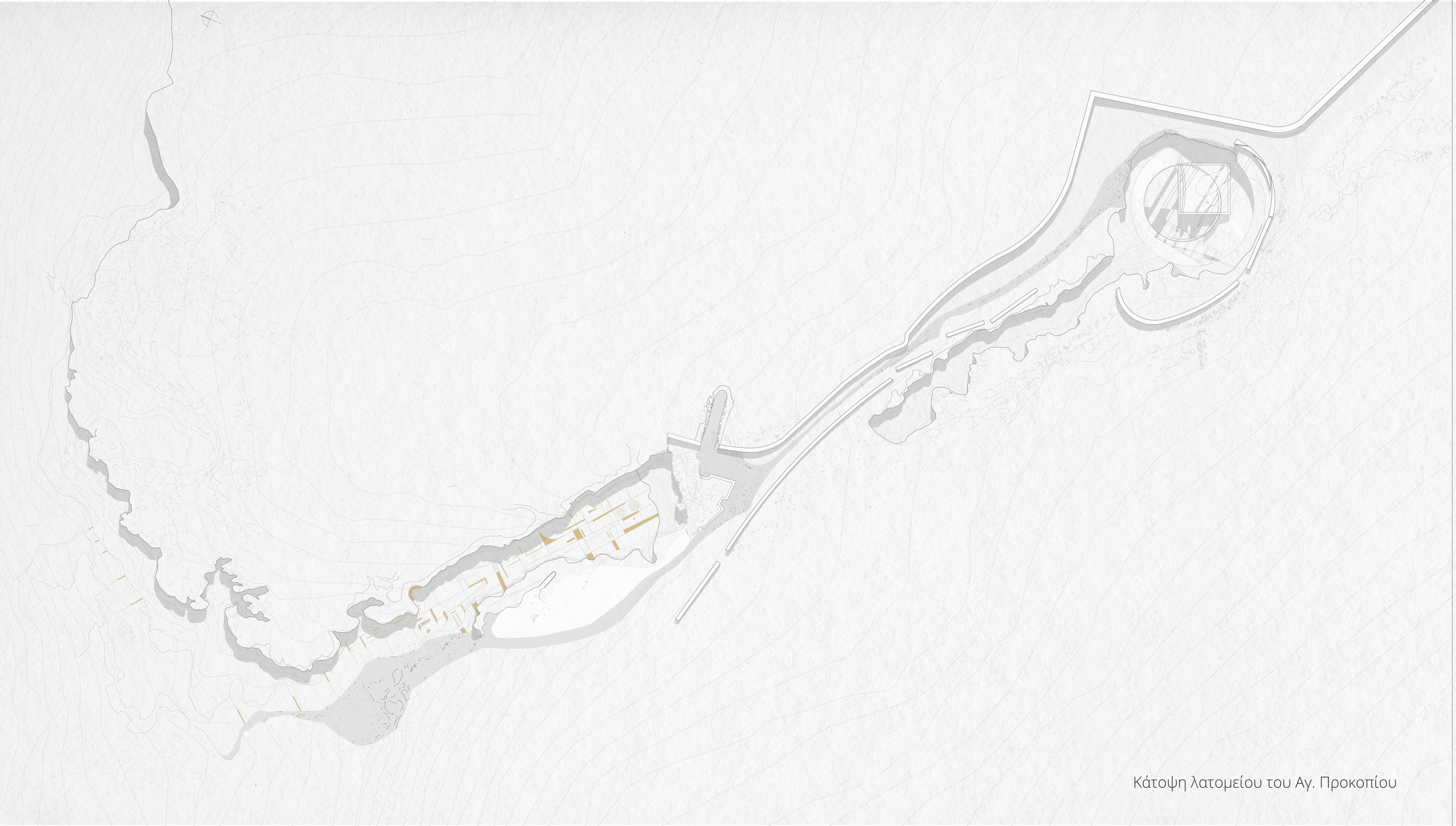
ενότητα | β

Σε ένα λατομείο, η "φύση" που αποσπάται δείχνει την άγρια λοξοδρόμηση του τοπίου. Ο σχεδιασμός αυτών των χώρων είναι σε εκκρεμότητα, είναι χώροι διαφορούμενοι, θραυσματικοί και απείθαρχοι. Με αυτό τον τρόπο γεννιέται μια νέα αρχιτεκτονική, η αρχιτεκτονική, που συνεργάζεται με το έδαφος και είναι υποχρεωμένη να επεξεργάζεται μια μετάβαση: από το φυσικό στο κατεστραμμένο από το όμορφο στο εύτακτο. Η μετάβαση αυτή δεν είναι ποτέ ευθύγραμμη, ακολουθεί τις τεθλασμένες γραμμές του αναγλύφου και ανιχνεύει τις φλέβες των εσωτερικών ρηγματώσεων και των κοιτασμάτων του εδάφους. Το έδαφος δεν έχει ακόμα αδρανοποιηθεί και συνεχίζει να λειτουργεί ως μήτρα νοημάτων. Αυτές τις λανθάνουσες σημασίες, τα ίχνη και τα υλικά στοιχεία του χώρου, καλείται ο σχεδιασμός μας να ανακατασκευάσει. Να συναρθρώσει μια νέα αφήγηση, στην ανάγνωση αυτών των χώρων, ως υφιστάμενο δεν μπορούμε να εκλαμβάνουμε μόνο το ανθρωπογενές, αλλά και το αυθόρμητο και το Ύψηλό της φύσης. Σε ένα λατομικό χώρο, το εσωτερικό της γης, υποβάλλεται σε ένα βίαιο μετασχηματισμό με την εξορυκτική δράση. Στο σχεδιασμό αυτής της μεταβολής, καλούμαστε να μελετήσουμε πάλι τους σχηματισμούς, ώστε μέσω αυτών να αποδοθούν νέοι. Στη δεύτερη ενότητα, παρουσιάζονται οι επεμβάσεις στο λατομείο του Αγ.Προκοπίου και η αρχιτεκτονική πρόταση για το Αρχαιολογικό μουσείο της Μάνης.

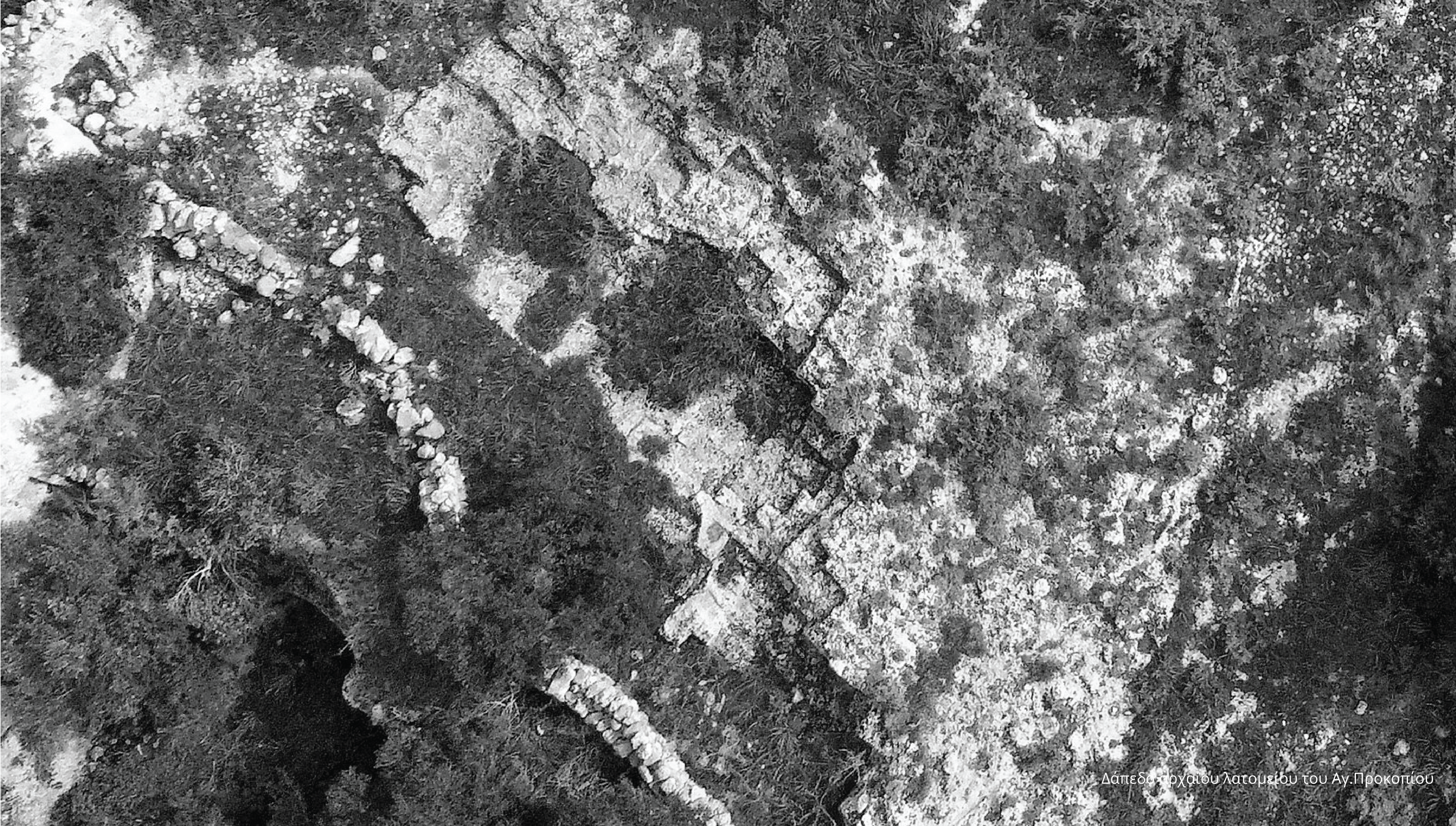
Η εξόρυξη ορισμένων τόπων ενδέχεται να αποφέρει ενδιαφέροντα γεωμορφολογικά αποτελέσματα, ώστε η γλυπτικότητα τους να ορίζεται ως κεντρικό θέμα. Η απόσπαση του υλικού, διαμορφώνει χαραξείς στο λατομείο οι οποίες λειτουργούν ως οδηγοί για τον αρχιτέκτονα ή τον γλύπτη που καλείται να το ανασχεδιάσει.

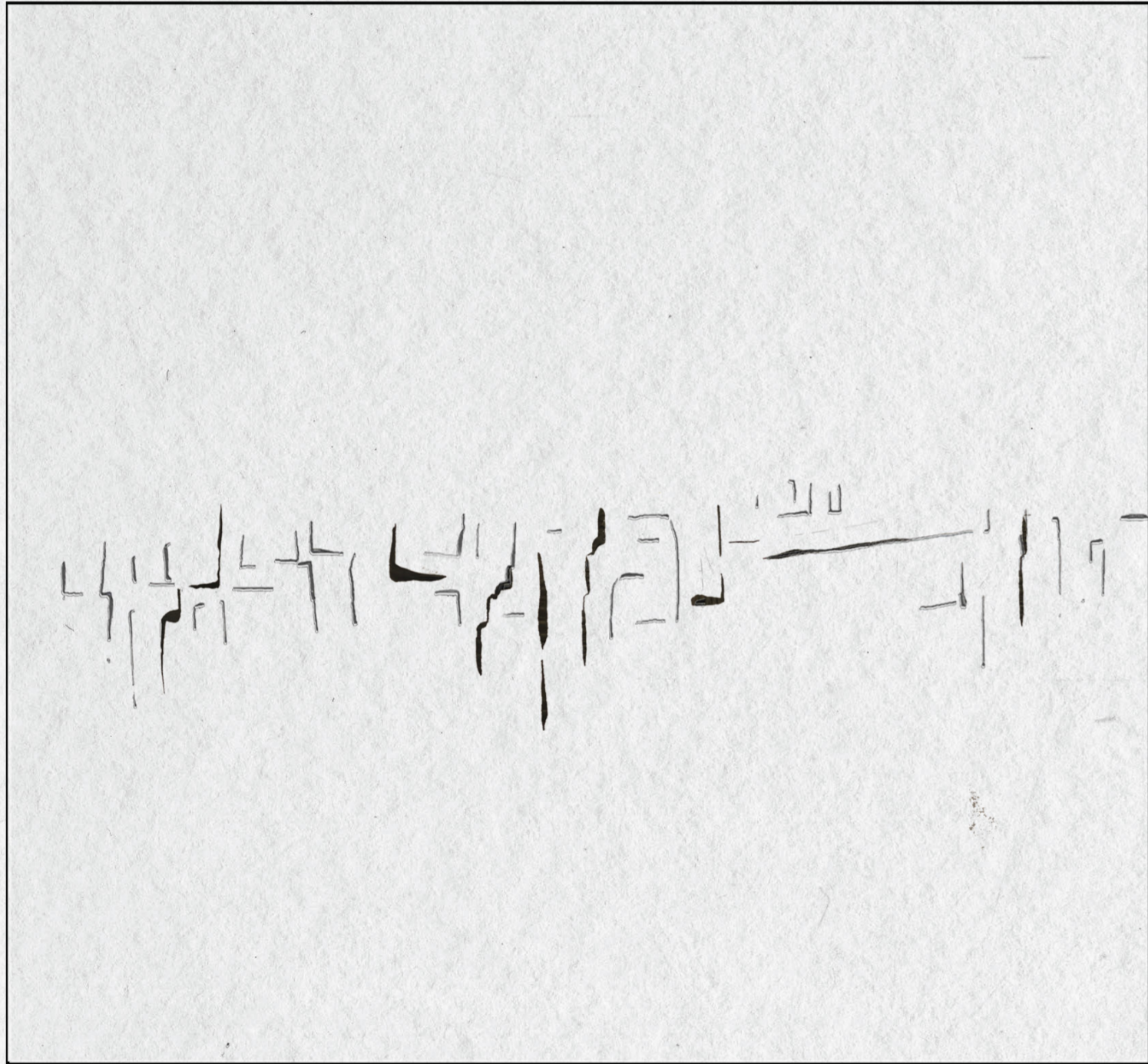
Λατομείο του Αγ. Προκοπίου

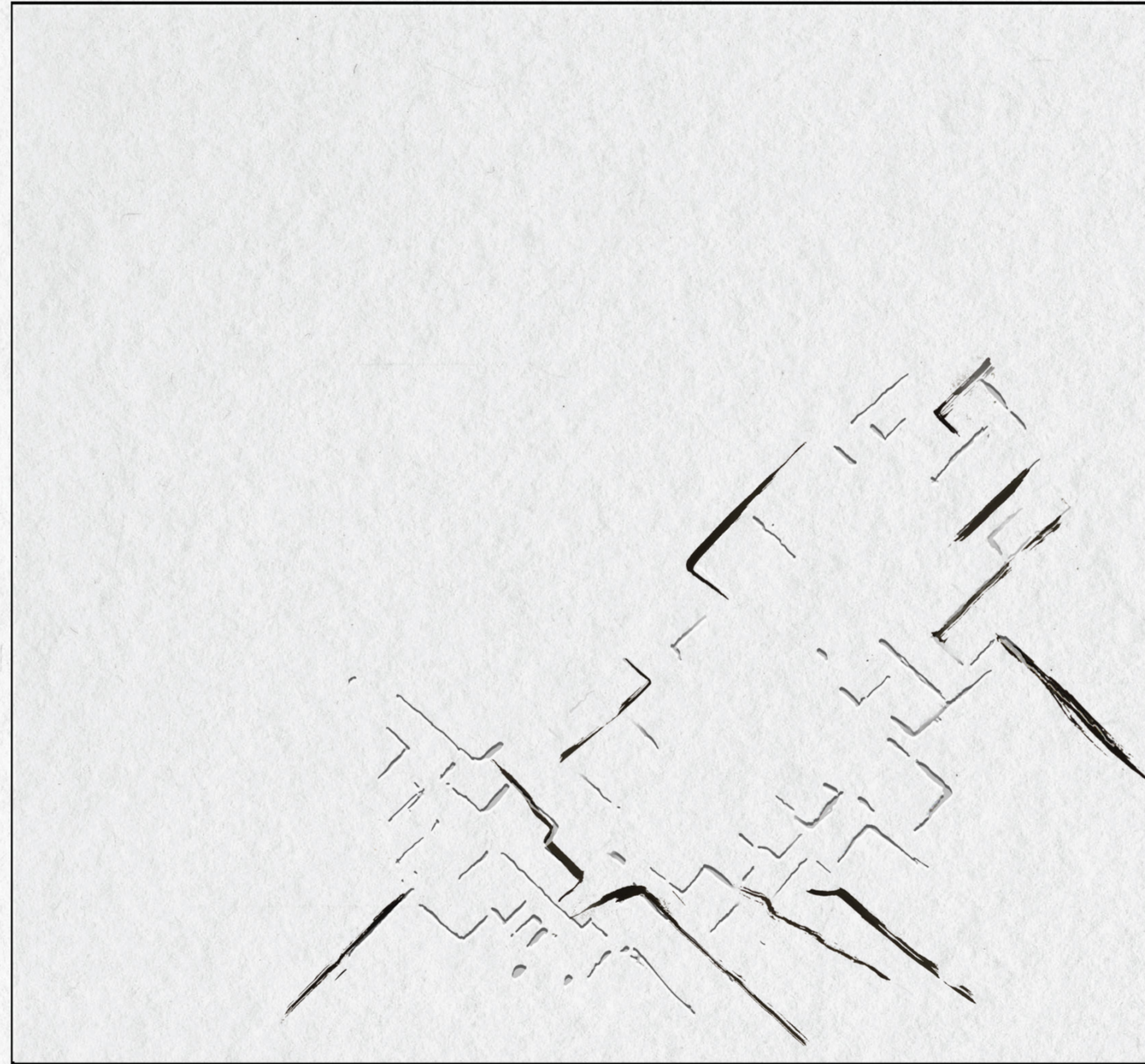
Κάτοψη λατομείου του Αγ. Προκοπίου

Λάπεδα αρχαίου λατομείου του Αγ.Προκοπίου

Μοτίβα όψης λατομείου

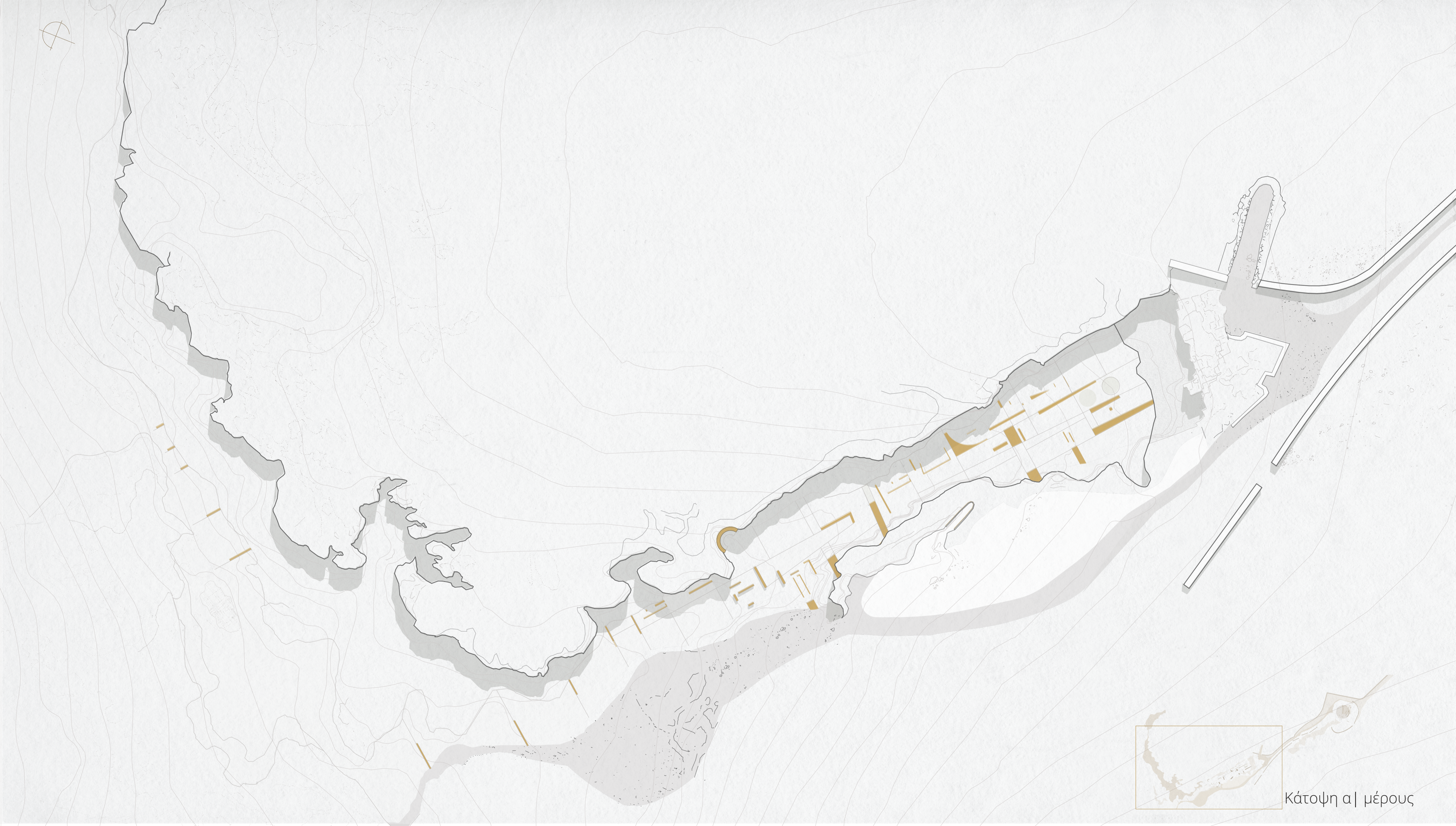

Μοτίβα κάτοψης λατομείου

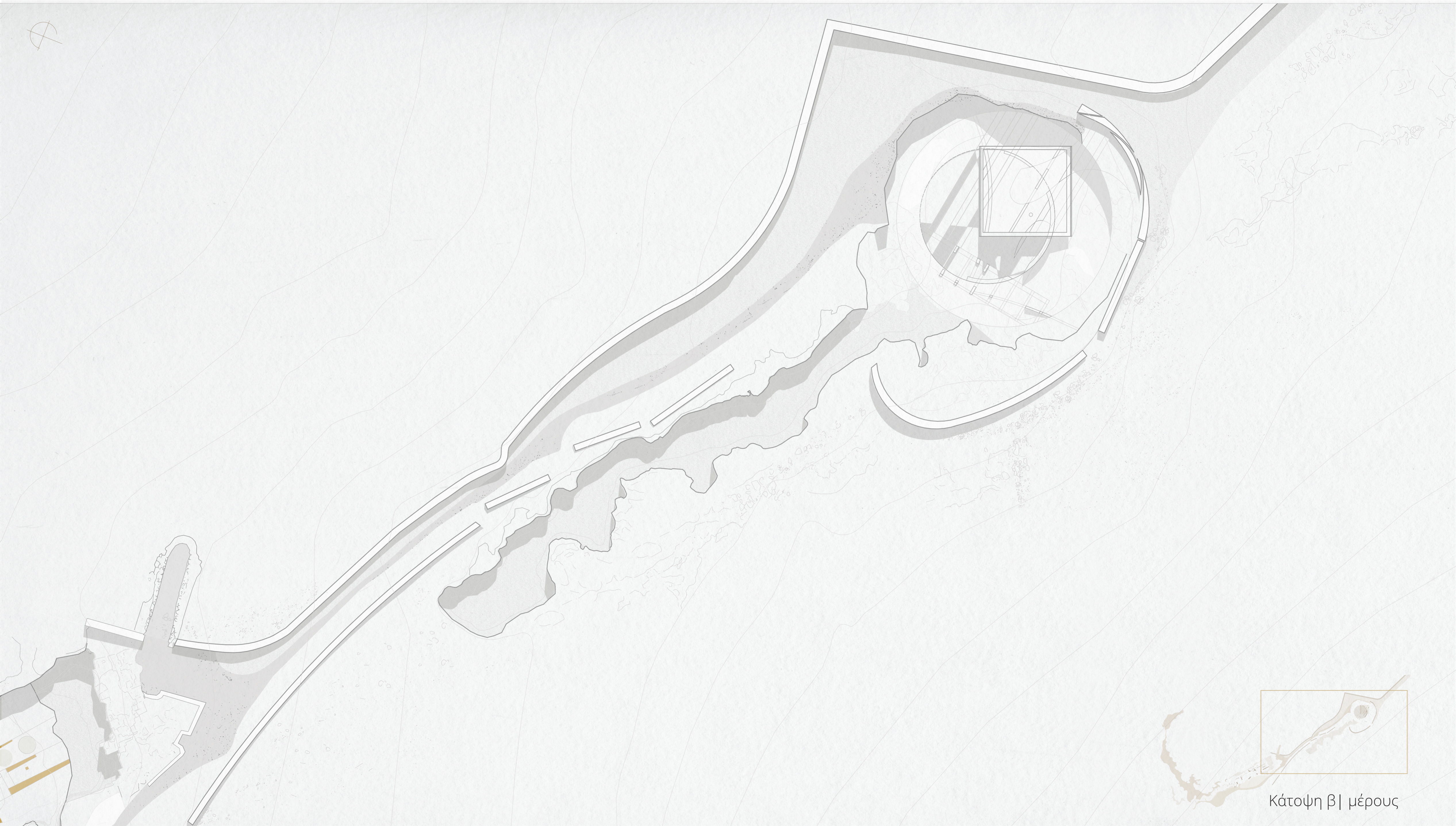

Μοτίβο δαπέδου επέμβασης

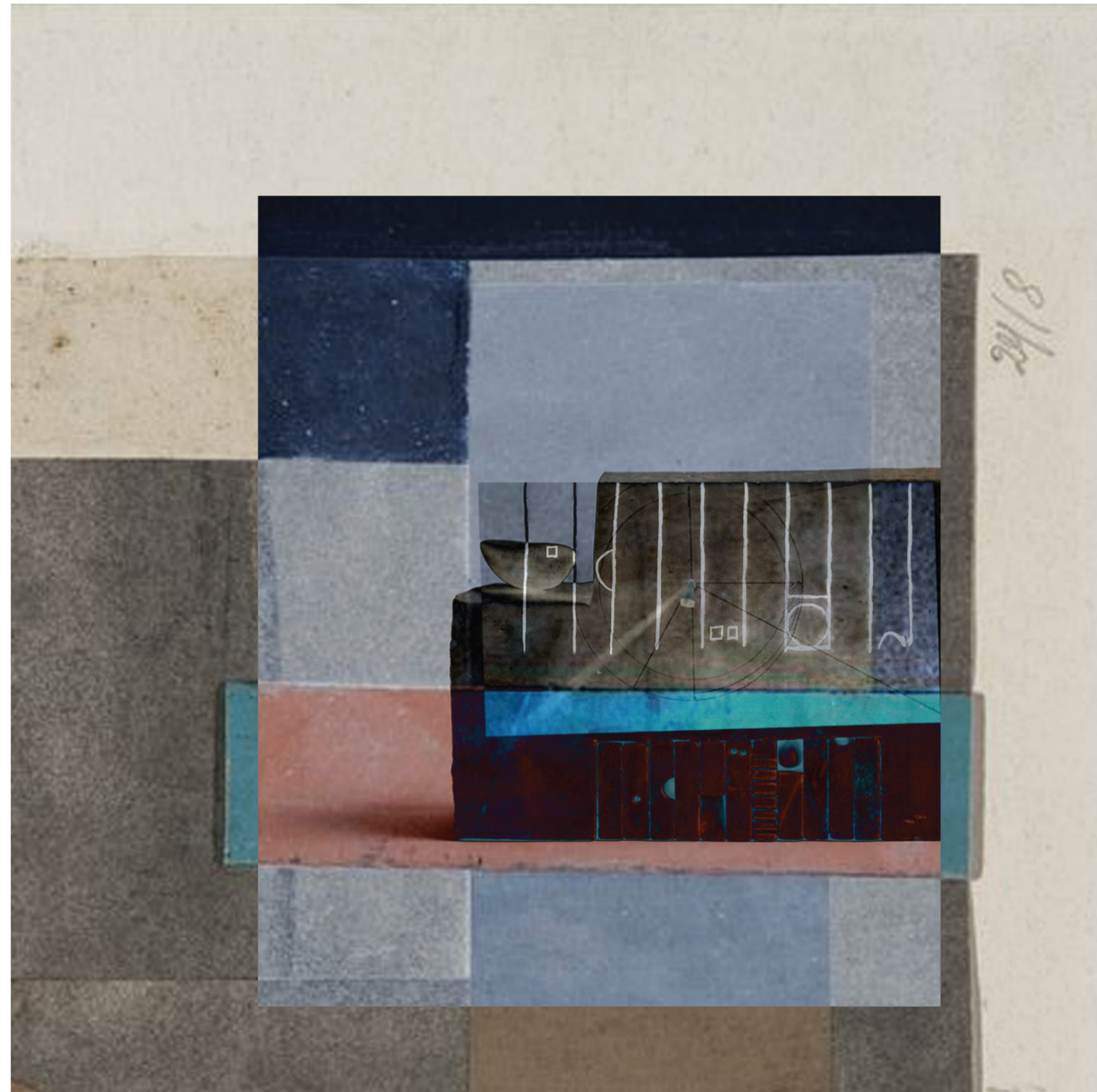
Το μικρό και θρυμματισμένο αρχαίο λατομείο του Αγ.Προκοπίου με τις σκαλωτές επιφάνειες υποδέχθηκε ένα νέο δάπεδο με μοτίβο που ακολουθεί την όψη. Το ξεφλούδισμα του εδάφους σε συνδυασμό με τα νέα μοτίβα που γεννώνται, δίνουν στο τοπίο μια νέα στρώση στο παλίμψηστο. Υπάρχει άμεση αναφορά στις οδούς που ακολουθούσαν κάποτε οι λατόμοι κατά την εξορυκτική διαδικασία. Ακόμα και σήμερα διαφαίνονται καθαρά τα ίχνη από τις ροδιές των κάρων που χρησιμοποιούνταν κατά την εξόρυξη.

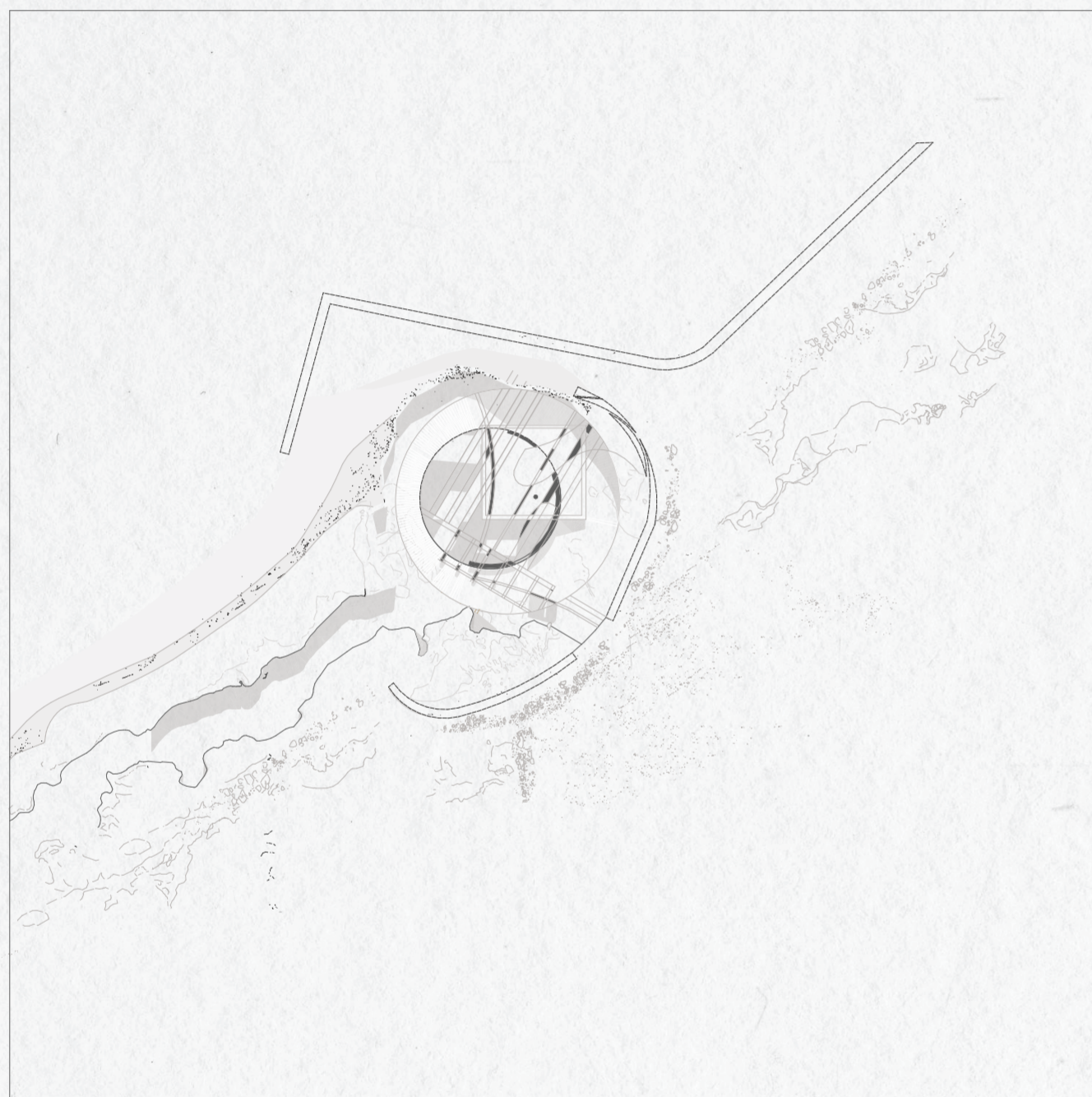
Κάτοψη α| μέρους

Κάτοψη β| μέρος

| ρυθμός

Διαμόρφωση δαπέδου

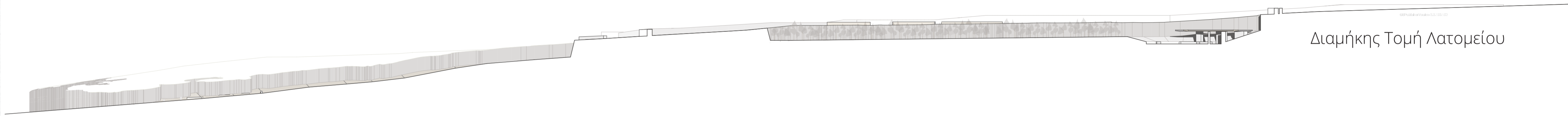

Φώς- σκιά

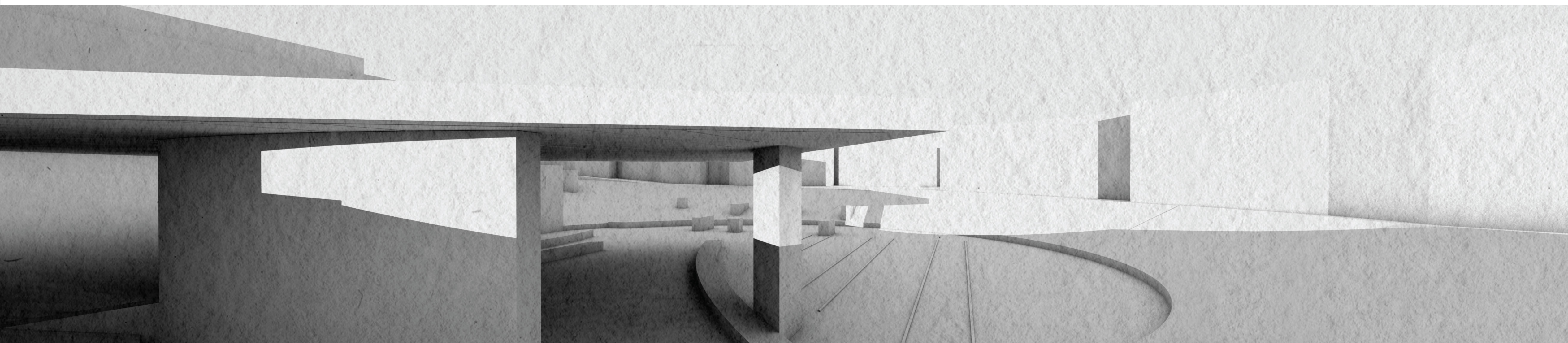

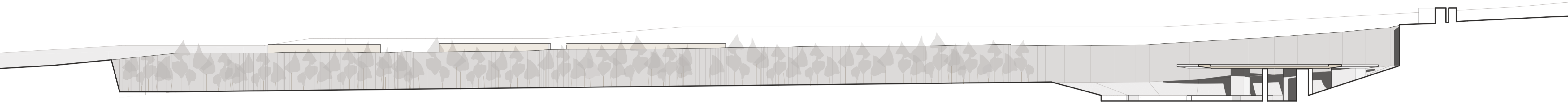
Απόσπασμα δώματος

Με οδηγό τα ίχνη της τοπογραφίας και κάνοντας χρήση των προϋπαρχουσών υψομετρικών γεννιέται ένα νέο τοπίο. Η κλίση και το σχήμα ακολουθούν τα προϋπάρχοντα καμπυλόμορφα περιγράμματα της τοπογραφίας. Έτσι, διαμορφώνεται ένα περιβαλλοντικό γλυπτό. Ο λατομικός χώρος λειτουργεί ως υποδοχέας ενός δεύτερου γλυπτού τοπίου εντός του. Το λατομείο, -ως δοχείο με ιδιαίτερη ακουστική-, αποτελεί ένα γλυπτό ηχογόνο χώρο για πάσης φύσεως εκδηλώσεις.

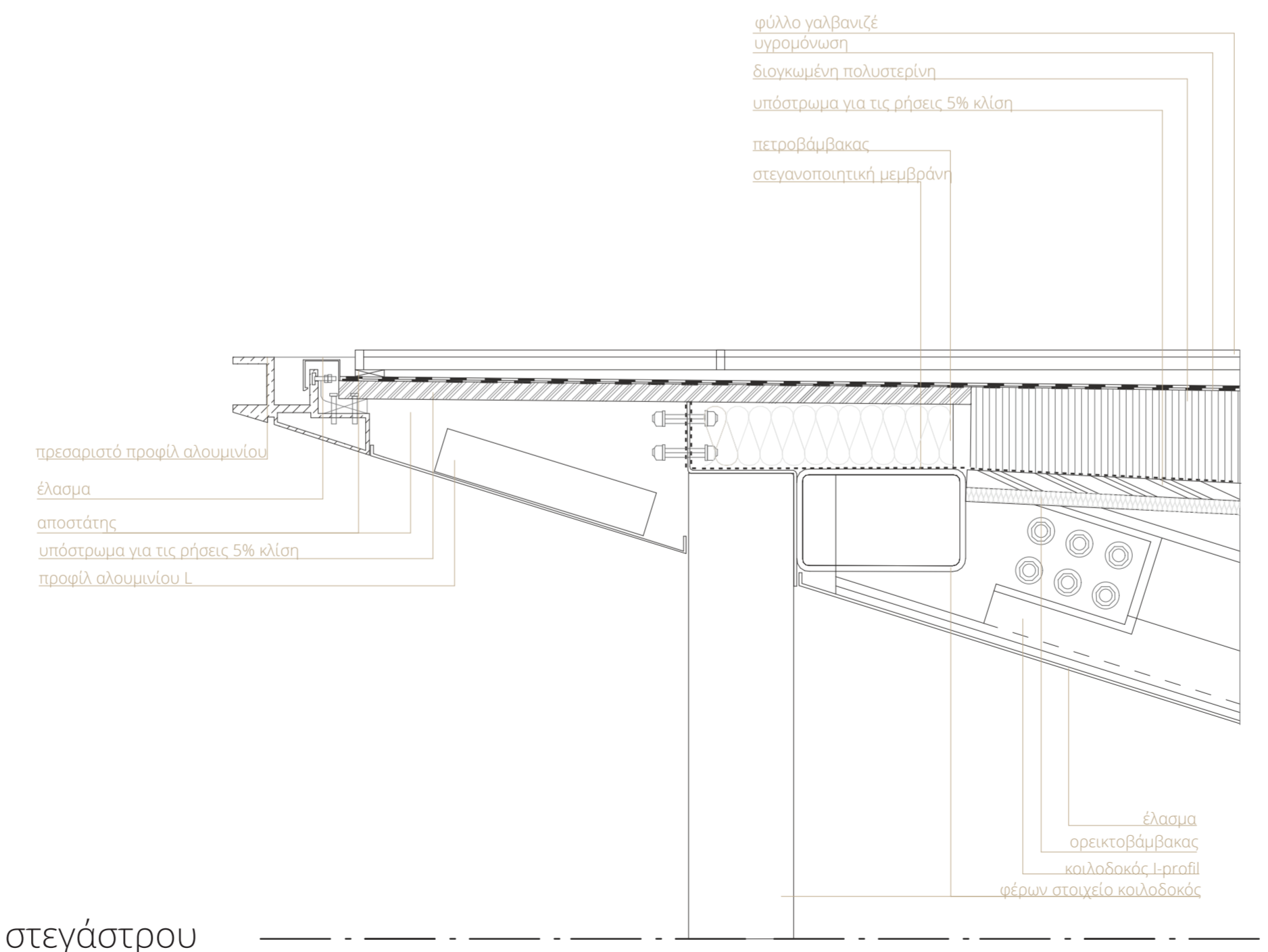

Διαμήκης Τομή Λατομείου

Τομή στεγάστρου

Λεπτομέρεια στεγάστρου

| λίθοι- λήθη

| Γλυπτό

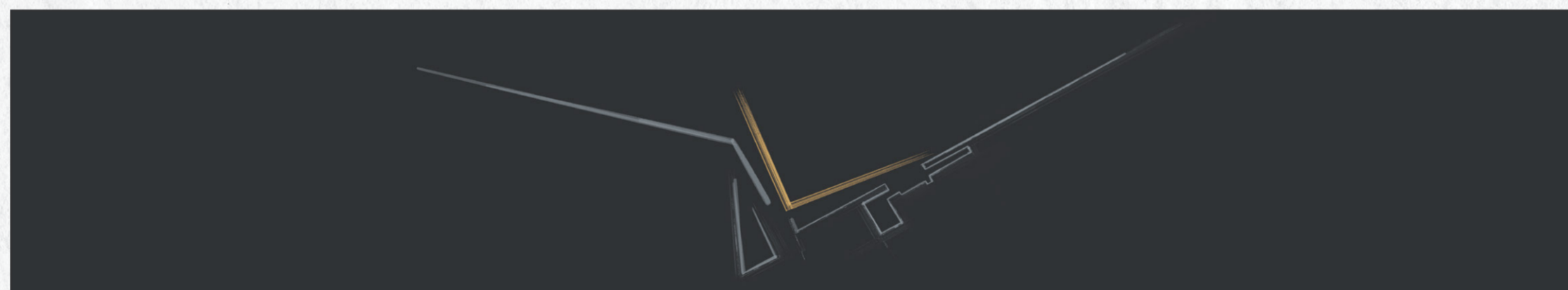
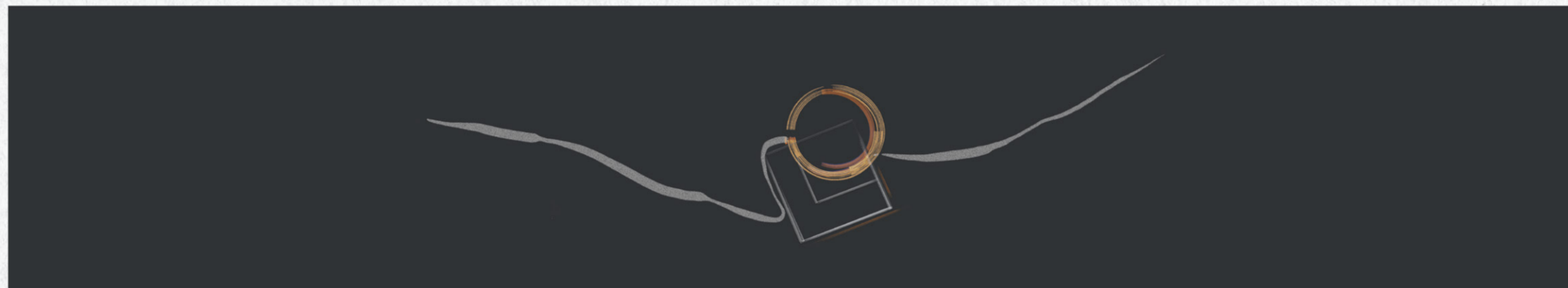

Αεροφωτογραφία του Τηγανιού

Αντικρίζοντας την περιοχή ένταξης του κτιρίου παρατηρεί κανείς έναν -αρχικά- αποσαθρωμένο και άγονο τόπο με ιδιαίτερο χρώμα και διάταξη πετρωμάτων. Έτσι γεννάται η ιδέα σε σχέση με τη γλυπτικότητα του χώρου, η οποία επικεντρώνεται στις έννοιες της εκσκαφής (αφαίρεσης) και της συσσώρευσης (πρόσθεσης). Μέσω του ενεργήματος της συσσώρευσης, επιτυγχάνεται η ανακατάταξη των πετρωμάτων της ανασκαφής που απότερο σκοπό έχει τη δημιουργία χώρων, ενώ μέσω της εκσκαφής δημιουργείται κενό το οποίο και αυτό με τη σειρά του αποκτά τη δική του λειτουργία. Το τελικό αποτέλεσμα τονίζει περισσότερο τη δημιουργία ενός κενού, παρά την παρουσία ενός κτιρίου. Μέσα σε αυτό ο επισκέπτης αισθάνεται μια ξαφνική κατάσταση απομόνωσης, αποσυμπίεσης κι αισθητηριακής αποστέρησης του γύρω κόσμου.

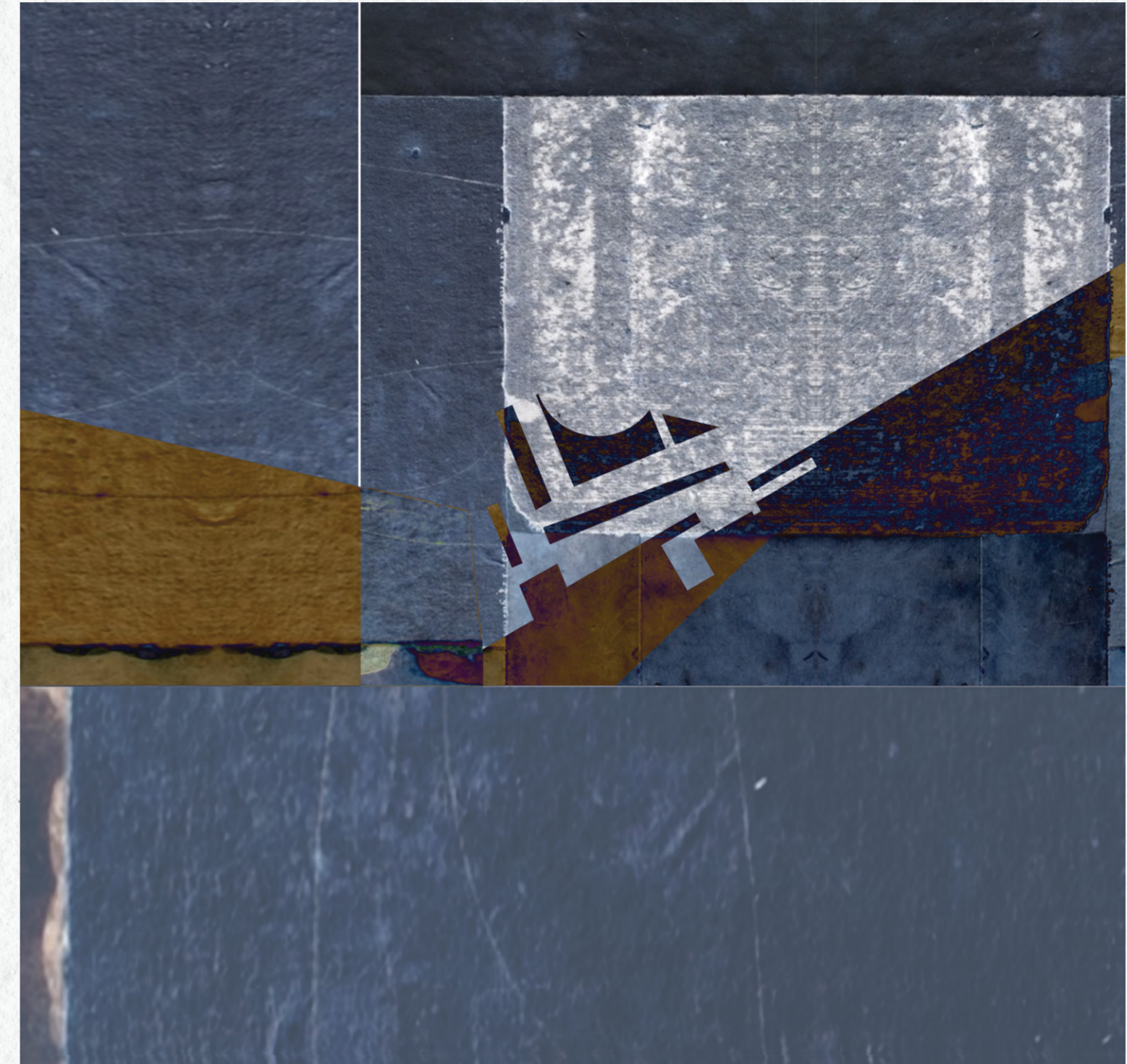
Αρχαιολογικό Μουσείο
Κάστρου Μαίνη

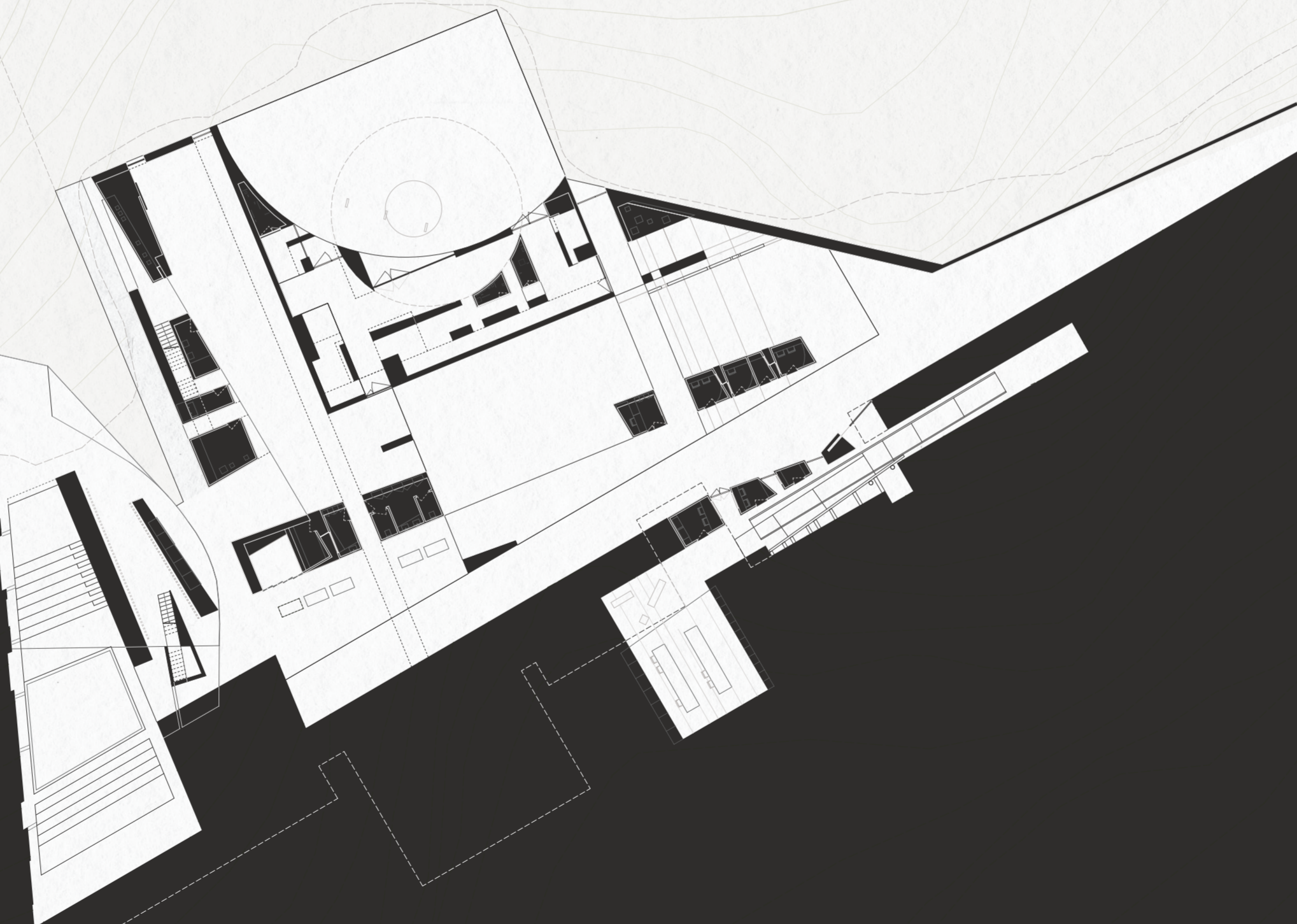
Διάγραμμα συνθεσης

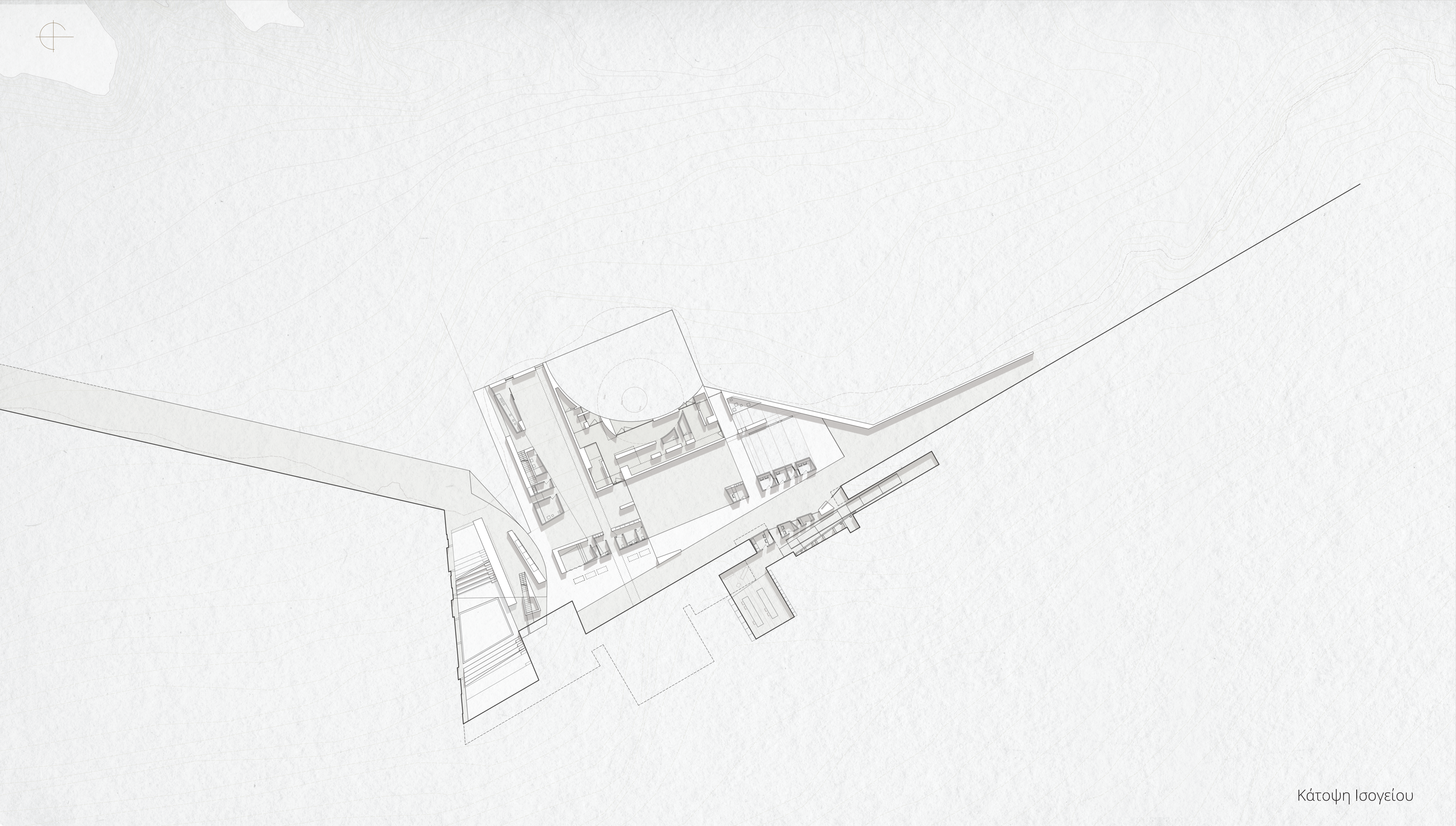
Διαγράμματα σύνθεσης

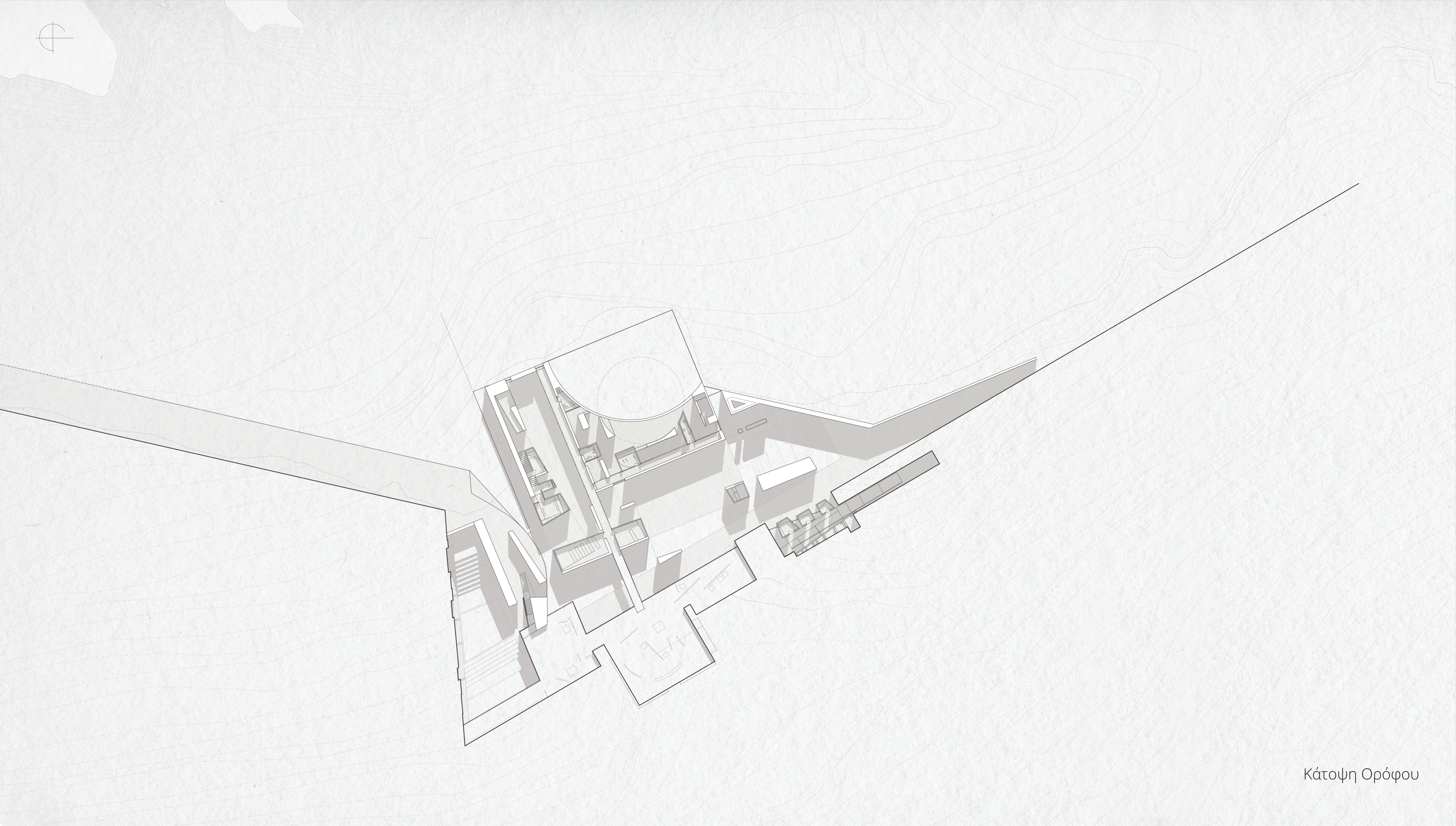

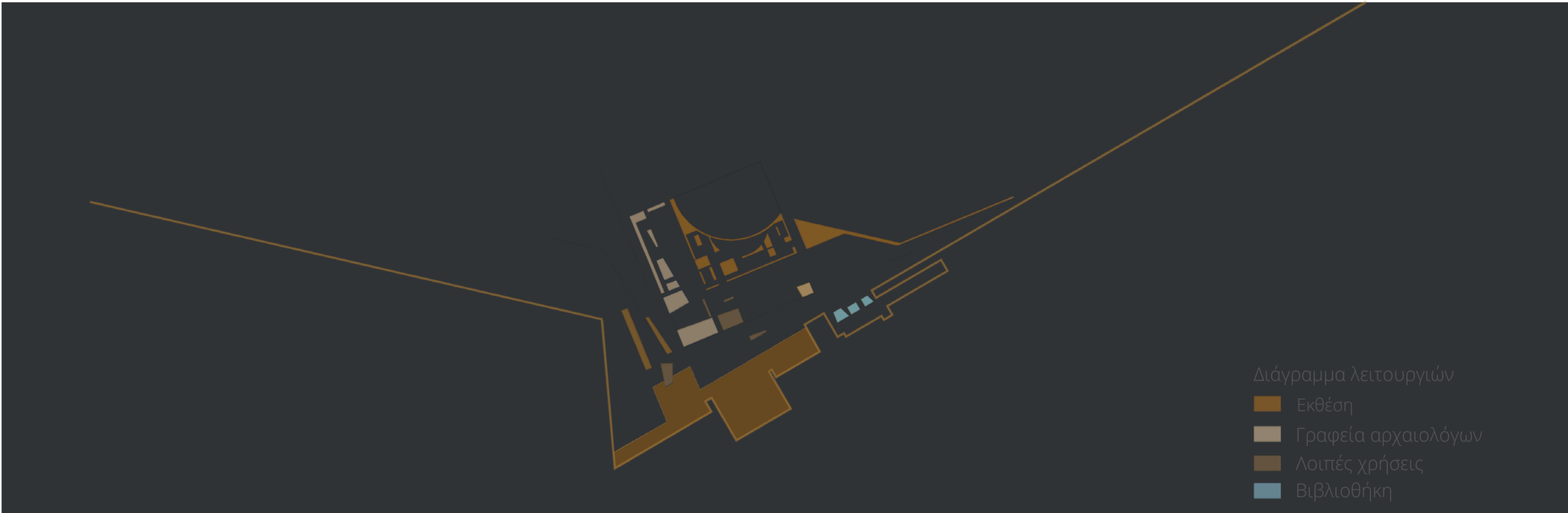
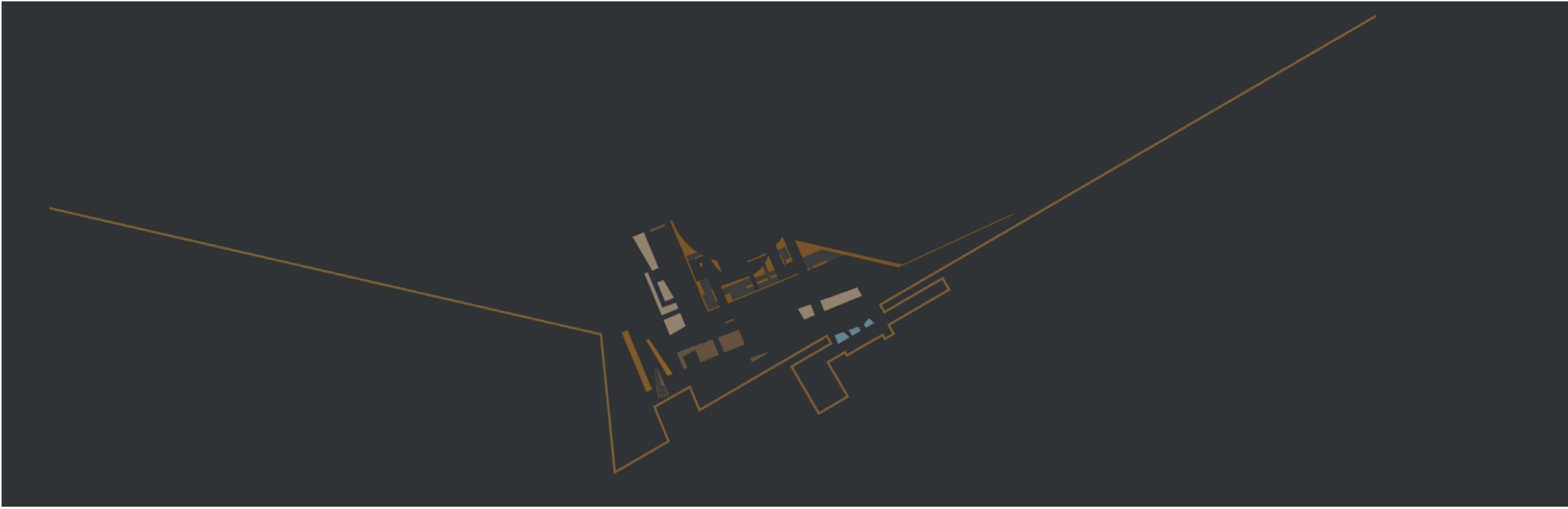
| Ματιέρα

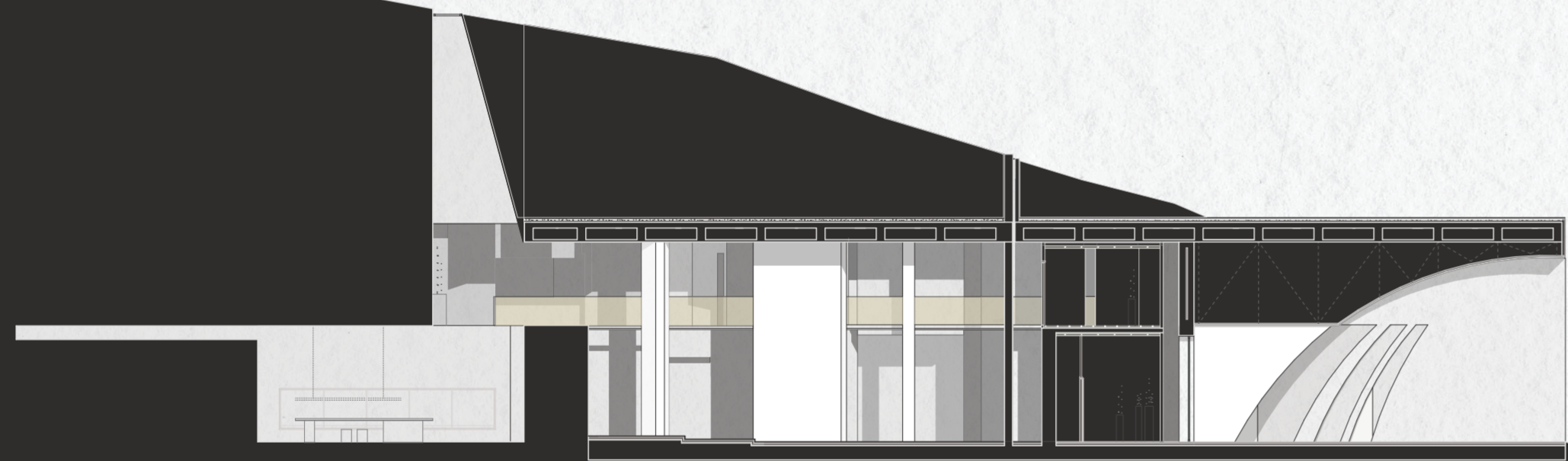

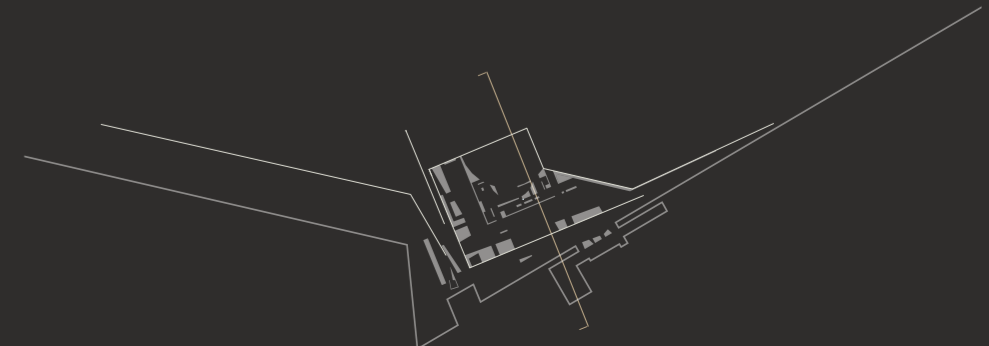

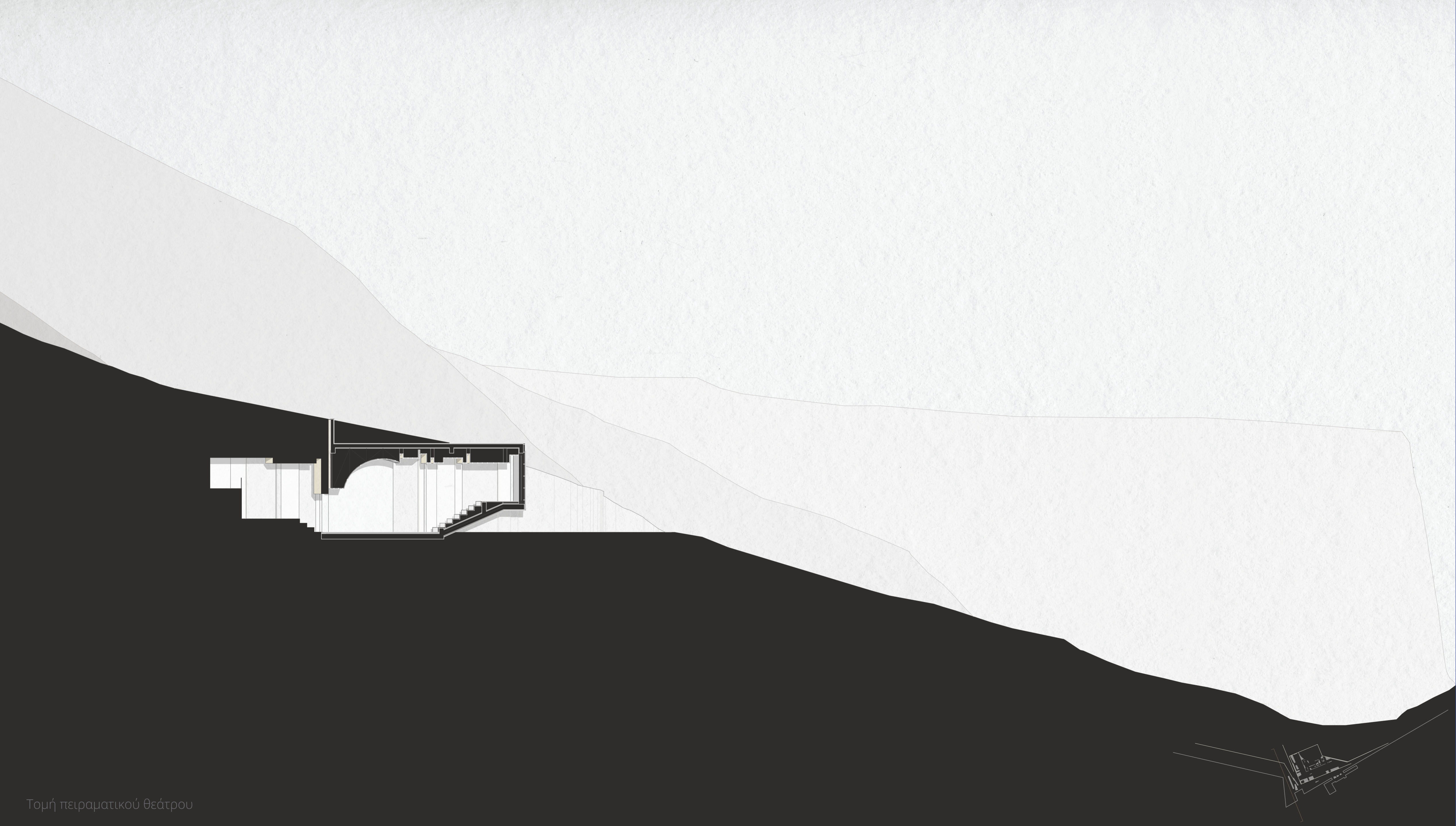

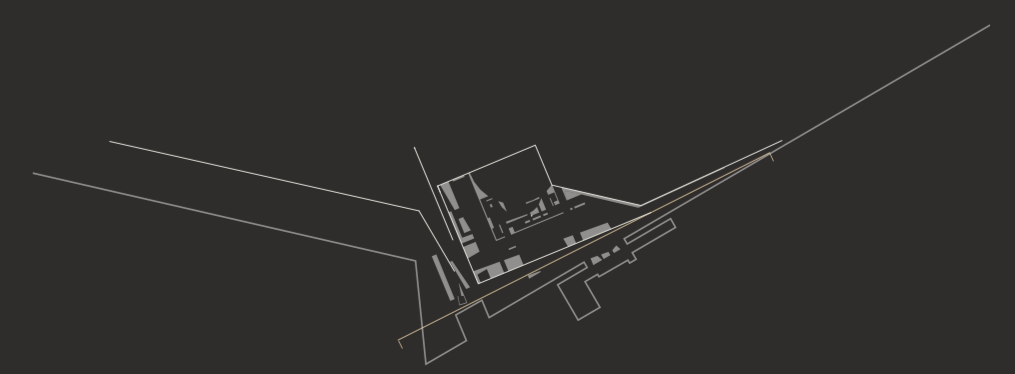
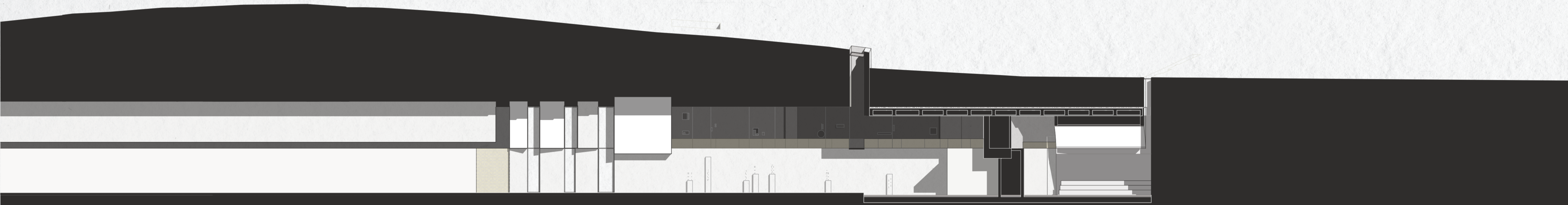
| Πλάτη

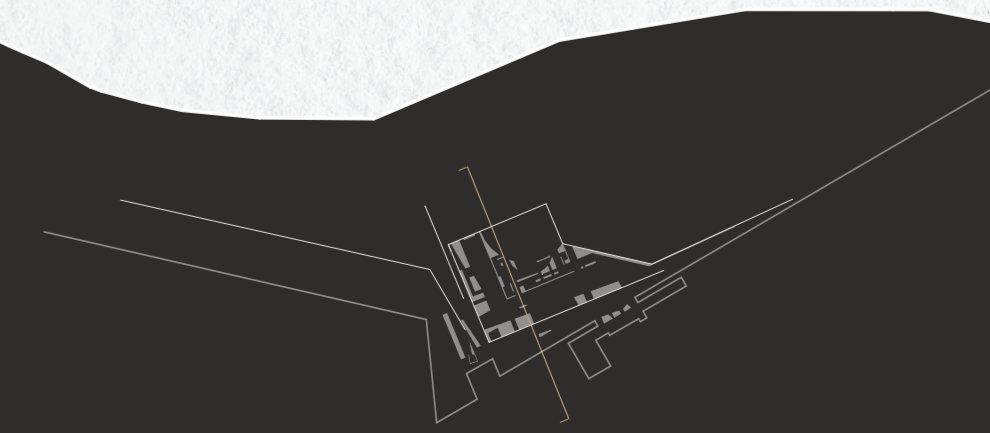

Τομή αναγνώστηριου-έκθεσης

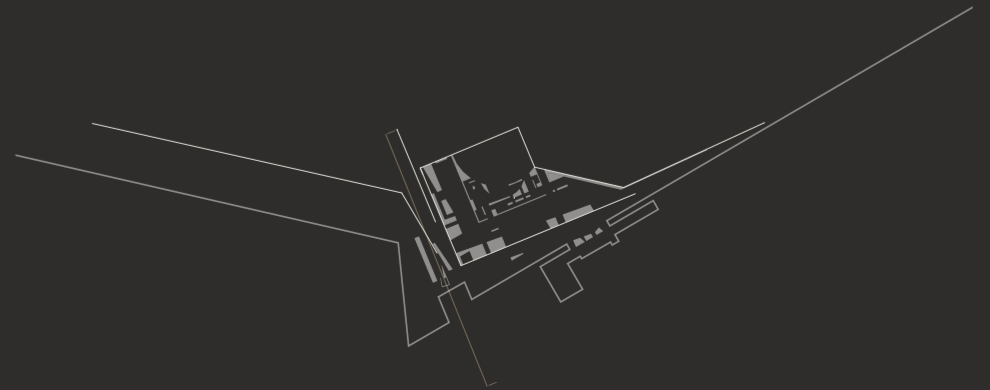

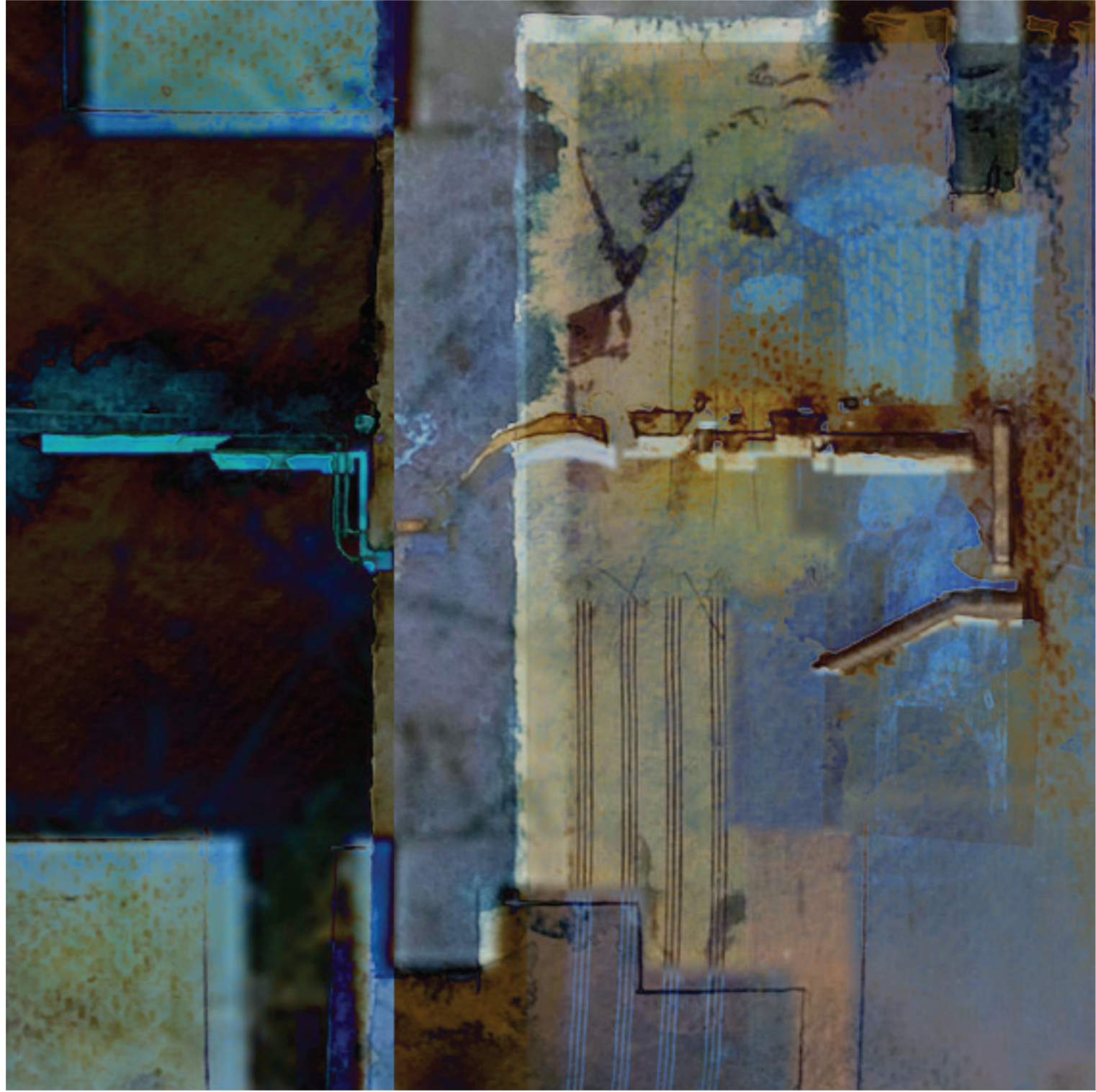

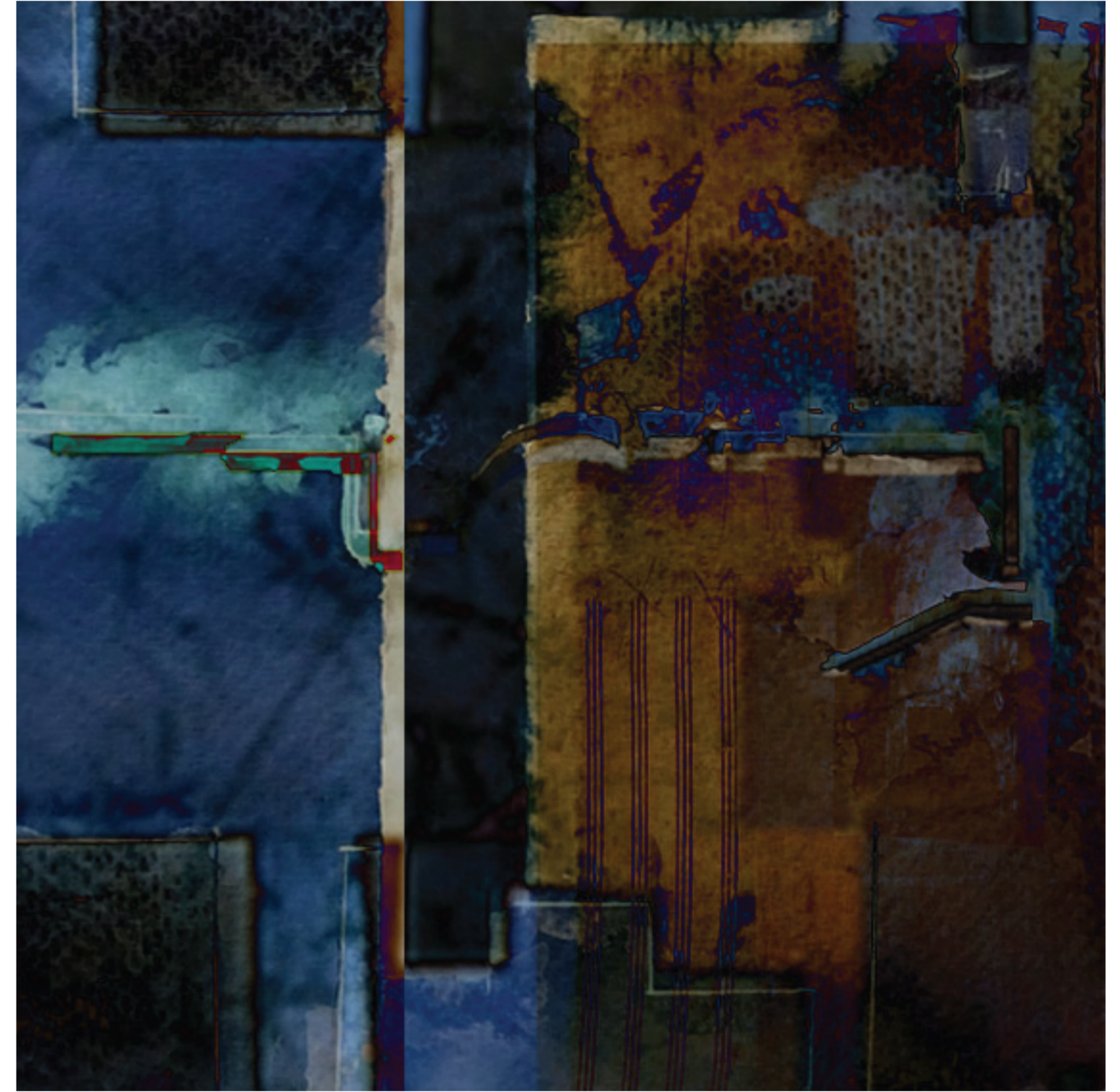

Πλάγια όψη- τομή σκάλας

| Σπήλαιο-Φως

| Σπήλαιο-Σκιά

Εσωτερικό προοπτικό

Εσωτερικό προοπτικό

Εσωτερικό προοπτικό

Εσωτερικό προοπτικό

